

„...Fáradhatatlanul leng
a hatalmas madárkötél.
Mögöttük sorban elmarad
lomhán a havas, északi táj.
Távolodnak. Mint két
cérnaszál szürke zekén...
Suhannak dél felé. Intek utánuk.
Szárnyam, ha lenne, velük tartanék.”

Kiss Péter — A szélhárfa

Kiss Péter

A szélhárfa

novellák, versek

Kiss Péter

A szélhárfa

novellák, versek

© Kiss Péter János 2012
Minden jog fenntartva

Szerzői kiadás

A szerző rajzaival

A kötet szerkesztésében közreműködtek:
Mekler Éva, Zódi Imre

ISBN 978-963-.....

Készítette:
www.konyvmuhely.hu

Ajánlás az olvasóhoz

Rendhagyó a pályakezdése Kiss Péternek, 60 éves elmúlt, amikor, első kötete Hétköznapiok ünneplőben címmel megjelent. Most hatvanas éveinek derekán jön a második A szélhárfa címmel. A címadó próza - az egyik legjobb írása - teljes joggal lett a kötet címe. Az egész kötetre, majd minden írására, a kötet egészének hangulatára, érzésvilágára mindenképpen jellemző a vágyakozás, az állandóan jelenlévő várakozás valami vagy valaki iránt. És az írás örökös küzdelem, hogy ez illeszkedjen a mindennapokba, megtalálható legyen a megoldás a cselekvésekben is. De fontos, hogy ne beletörődés legyen, hanem okos tudomásulvétel!

Kiss Péter versei tetszenek. Lehetne persze "hibát", gyengeséget találni és elősorolni. De én úgy látom, és ezt tartom fontosnak, eszerint ítélem meg, hogy szerzőnk nem akar többet, mint megragadni a pillanatot, ami vagy szép vagy rút, aggasztó vagy reményteljes, komoran sötét vagy gyönyörűen vigasztaló, tehát neki "valamilyen", és ez így van jól. Nem is akar többet, nem akar hosszan mesélni, elmélkedni, magyarázni. Amit vállal, azt viszont színvonalasan beteljesíti, mert erre képes igazán. Úgy ítélem meg, hogy versei többsége szép ritmusú, arányos vers, és van néhány szépen megrajzolt képe: "rég megunt magány eloldalog szélszaggatta rongyos háztetőn", vagy "Télbe fordul lesz holnap már a gond .. veszítő, didergő világ". Azután az Ölelés című versben, ahol az utolsó két sorért érdemes verset írni: "Gyönyörbe fúlva ölben tartalak/ pihegve, csendben fekve hallgatag"

Nincs helyem és terem, hogy mindent megidézzek. Inkább arról, hogy Kiss Péter prózájának világa is ugyanazt hordozza, mint a verseké! Az örök témák jó és színvonalas feldolgozásban. A bizonytalanság és a befejezetlenség érzése.

Az idilli szép gondolat versus a szikár, kemény valóság - ahol még a hársak illata is elvész. Az örök ellentmondás az illúzió és valóság között. A látszatvilág álmok megoldásai, ami után az ébrenlét is könnyebb! Nem hiányzik természetesen az ízléses, nagy szerepet játszó nemiség - a Nő telefonál, vagy a Szerelem. Nagyon jó, hogy az első kötet után Kiss Péter nekibátorodott, és összehozta a második kötetet. Megtalálom a választ is, hogy miért és miként. A Decemberi ég című versében a vadludak repüléséről írja: "Suhannak dél felé, intek utánuk / Szárnyam, ha lenne, velük tartanék"

Kiss Péternek az írás ad szárnyakat, verset és prózát ír, és ez így van rendjén!

Zódi Imre

Igéző

- Szép vagy – szólta a férfi kis hallgatás után.
- Mi szép van rajtam? - nézett fel a lány, majd folytatta az írást.
- Nem ismersz, alig láttál. Meg egész nap háttal ülsz nekem a teremben...

A férfi tekintete a lány hajának választékáról tovább siklott, és maga előtt látta őt a könyvek, jegyzetek mögött. Kezdte felülről:

- A hajad selymes, csillogó, homlokod magas, kissé szögletes, nagyon okos fejet takar... Szemöldökét meg kellett néznie. Nem emlékezett rá. Nagy szemei elhomályosították emlékét.
- Szemed csodálatos kék. Ilyet nem láttam még.
- Talán a kis Dávidnak van ennél kékebb – gondolta - de ő meg fiú, ismerte be.

A lány tovább lapozott, jegyzetelt.

- A szád az olyan, olyan vidám, és nagyon tetszik, mikor mosolyogsz, mert akkor úgy felkunkorodik.
- Kunkorodik? - kuncogott a lány a suta kifejezésen.
- Igen - mondta a férfi.

Arra gondolt, amikor a lány minap búcsúzáskor megérintette ajkát. Várta, hogy szétnyílják, hogy érezze nedves melegét, ízét. De nem. Zavartan, csók nélkül köszöntek el.

- Állad határozott, de mégis kedvesen kerek, nyakad hosszú, karcsú – mondta és eszébe villant, hogy még nem érezte bőre illatát.

A lány nem felelt.

Aztán csak magában sorolta tovább: – Két apró melled, amint igyekvőn próbálják pulóvered szövetét áttörni, karcsú derekad, csípőd, melyet már érintettem, és rugalmasnak, izmosnak, frissnek éreztem, mind, mind szép. A hüvös kezed is szép.

Tovább nem jutott.

A lány befejezte dolgát, közben szóltak hozzá, ő válaszolt. A férfi nézte, amint magasan, karcsún, vékony kezét oldalához szorítva, hosszú lábát szögletesen, nadrágja gömbölyűjét bátortalanul mozgatva ellépked.

- Te vagy nekem a legszebb – szólt volna utána, de nem mert kimondani.

Megfordult, maga elé nézve elindult, - nem úgy, mint máskor - most nem húzta ki magát.



Szilánkok

András jó idő óta nem köszön,
habár négy évig volt hozzá közöm.
Nem volt kettőnk közt soha még rossz szó,
mégis haragszik, vagy csak egy bunkó.

*

Beszélünk, mosolygunk,
kezedet
megfogtam.
Örülök annak is,
pedig a
gömbölyded
seggedet akartam.

*

Böbét valaki felcsinálta,
az egész rokonsága örül.
Türemkednek nagy hasa körül.
Sajnálja, ő nem így akarta.

Májusi villanás

Méhcsapat akácvirág között,
lánykakórus lomha ágakon,
illathalmaz bávatag köszön,
fecske villan puha árnyakon.

Égbe nyúlik gyenge almaág,
fübe toppan réveteg bokor,
szirmát veszti halvány hangaszál,
május hajnal harmatot szagol.

Harsány fénnel csillan fel a nap,
távol-messze száll a vatta-nyál,
sárgarígó fuvolára kap,
dél felől ránk kopogtat a nyár.

Elmúlik...

Elmúlik a nyár.
Az árnyak hosszan kúsznak
a fonnyadt bokrok között.
Nem is kék, inkább türkiz
az égbolt.
Halványak a csókok is,
puhák az ölelések,
a szellők az elmúlást
fülünkbe súgják.
Az emlékek gyakrabban
kopognak az ablakon,
ágyat vet az esti szél.
Szűk már a magány.



Bolero

A kamaraterem előterében várakozott. A lány késett. Bosszankodott. Külön kérte, induljon időben. Hiába.

A második csengetéskor araszoltak az ülőhelyükre. A lány nem nagyon mentegette magát.

- Apámat, úgy néz ki, magamhoz kell vennem, és nekem kell eltartanom – mondta menet közben. - Balhéztak anyámmal megint.

Szétnyílt a függöny. Modern díszletek, fém falak, középen hatalmas asztal. Fülsiketítően szólaltak meg az ütőhangszerek. Csak az ütősök. Táncospár mozgott a színpadon végtelen könnyedséggel.

A férfi nem ismerte a darabot. Műsorfüzetről is elfeledkezett. Ravelre számított. Gyanakodott, amikor a színlapon nem egyedül olvasta a zeneszerzőt, de most mégis meglepődött. A lányra nézett, - aki ritkán került színházba - mit szól hozzá? Ő láthatóan mással foglalkozott. Mereven maga elé nézett.

A férfi a tánc világában nem volt jártas. Igyekezett azonban megérteni, és lassan sikerült is felfedeznie, hogy a játék két ember kapcsolatáról szól. Örömekről, bánatokról, válságokról, hűségéről, gonoszságáról.

A színen később újabb táncospár jelent meg. Az előbbieket lelkiismeretét, belső énjét jelenítették meg, és ezzel egészítették ki a produkciót. Legalábbis a férfi így értelmezte a látottakat, amely jól fedte elképzeléseit. A testek mozgása, a dübörgő, monoton ritmus, a villódzó fények, az árnyak játéka saját életének mozzanataira irányították gondolatait. Szerelme, csalódása, házassága, hűtlensége, szakítása, válása mind, mind felidéződött a táncjáték hatására. Valahogy a zene nélküli ritmus, az ütősök kavalkádja mégis illeszkedett Ravel művéhez. Egyre inkább várta, kívánta az egyritmusú néhány motívumú crescendót.

Megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor a pergődob megszólalt:

- Tam tatata tam tatata tam tam

- Tam tatata tam tatata tatata tatata

Az alapmotívummal elkezdődött... Fuvolák, majd az oboák és a trombiták következtek. A fagott megszólalása szinte mellbe vágta. A férfi izgatottsága egyre növekedett. A torkát ismerős erő szorongatta, ami csak zene hatására ölelte át tarkójától nyeldeklőjéig. Régóta nem tudott sírni. Csak a zenehallgatás készítette időnként a könnyezés határáig.

A lányról csaknem megfeledkezett. Az ült mellette, kezzeit tördelte, tekintetéből hol megdöbbenés, hol bizonytalanság tükröződött. A mocorgást abbahagyta.

- Tam tatata tam tatata tam tam

- Tam tatata tam tatata tatata tatata

A zene mindinkább fokozódó erősséggel dörömbölt halántékán, lüktetett bensőjében. A férfi előtt egy hatalmas, mindent elborító ölelkezés rajzolódott ki a dallam egyszerű, de mégis lenyűgöző változataira. A táncot alig érzékelte. A zene mindennek felett volt. Aztán a táncosok mozdulatai, az egybefonódások, a testek kígyózása egyre inkább magukkal húzták.

A lányra pillantott. A színpadra képzelte kihívó mozdulatokkal, a férfitáncos karjai közé. Majd újra maga mellett találta.

A félhomályban nézte tétován szétnyíló karcsú térdeit, és akkor nagyon megkívánta.

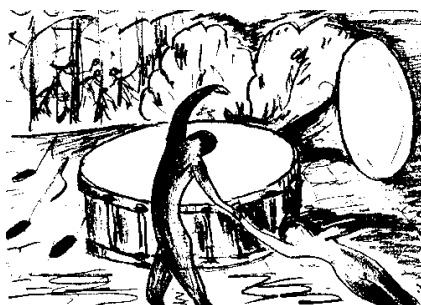
Keze után nyúlt. Megfogta. Hűvös, csaknem kelletlen mozdulatot érzett. Akkor döbbsen rá, hogy a lány teljesen másra gondol. Rosszul érezte magát. Melengette a kezét, bízva abban, hogy belső lázából egy kicsit tud juttatni felé. A crescendo fülsiketítő csúcsáig igyekezett tenyerében tartani. Szorította, míg a zene a fájdalomküszöb közelében, döbbenetes csennnel befejeződött.

Hazakísérte a lányt, miközben még mindig az előadás hatása alatt volt. Vágyott felmenni hozzá, ágyába feküdni, szeretkezni vele.

- Most nem lehet. Tudod, jön apám...

A szeretkezés elmaradt.

Nem sokkal utána a lány is.



Esti tüskék

Maródi testemben otthon a fájdalom,
álmatlan éjszaki-mozdulat halványul,
hajnali falakba ütközik hangtalan
gondolatsobogás, hulláma parttalan.

*

Rúzs-gondolatom melegítője voltál.
Lassan elhalnak a szélbe csókolt szavak,
korhadó túske lettél lelkemben immár.

*

Csónakos közeleg, csobban az evező,
szürke-kék folyóban árnyékot fodroz,
mellükön lyuggatott lelkeket hordoz,
távol a partoldal, messze a Teremtő.



Duna-parti emlék

Fák alatt a Duna-parton
sétáltam veled.
Nyár volt, csak hírből, emlékből
ismertük a telet.
Lágy volt kezed, simogatott...
Rég láttam ily égi álmot.

Felettünk a várrom állott
bősz, gigászi őrt.
A fény a túlparton eltűnt
egy kis ház mögött.
Ajkunk izzón csókra vágyott...
De rég láttam ezt az álmot.

Fenn a Hold, bánat-felejtő,
hamvas csillagok:
nászuk hűvös táncba lejtő.
Sápadt arcodon
izzó fény lakott, s hallgatott...
Régen láttam ezt az álmot.

Észrevétlen jött el az ősz,
nyarunk már halott.
Sóhajokat, búcsúkönnyet
nyeltek el a habok.
Ott ülök a tompa lépcsőn,
sárga part alatt,

nézem szélben lengő,
hosszú sár-hajad,
és a rőt havat
a télben ülve fúvom, terelgetem
át a városon,
s a csendes sziget fái közt, hol jártam
hosszú álmokon



Gyerekjátékok

Úszni vittem hatéves unokámat. A megyei kórházban, a gyermekközpont uszodájában volt az oktatás.

A közeli ligetben kerestem helyet, magamhoz véve egy novelláskötetet.

Civilek nem mozogtak a közelemben azon kívül, hogy mint én is, a gyerekekre várakoztak a távoli padokon.

A júliusi délutánon a park hársfái virágoztak, és ontották az édeskés, bódító illatot. A napfényt is jól megszűrtek. Kellemes várakozásnak néztem elébe.

Könyvembe merültem, amikor harsány gyerekhang, labdapattogtatás dobolt felém. Mint aki nem hagyja köreit zavarni, olvastam tovább. Nem néztem fel.

- Anya! Itt jó lesz! Menj hátrább egy kicsit!

- Puff! – a labdát előttem a széles, aszfaltozott járdán „stoppolta” le egy harminc év körüli, fiatal nő. Szűk, lábszárközépig tartó farmerban, köldököt szabadon hagyó topban sürgött.

- Inkább te menj egy kicsit vissza – szólt és visszarúgta a piros színű, fehér pettyes műanyag labdát. Előttem „vette le” gyakorlott mozdulattal.

- Anya! Egyből rúgd vissza, ahogy én is! – szólt a kissé rekedtes gyerekhang balról.

Óvatosan felnéztem, nehogy tolakodó kíváncsiskodónak tűnjek. Honnan ered ez a hang, a jól irányzott kapáslövések?

Öt év körüli, csenevész kislány pattogott lelkesen, labdáját megszegyenítve. Drótkeretes szemüvege a füle köré csavarva, hogy a szára semmiképp le ne essen. Majdnem válláig érő barna haja körbelengte sápadt arcocskáját. Az üvegek mögül lelkesen csillogott a szeme. Fehér bőre szinte virított. Látszott, hogy ritkán van szabad levegőn, akkor is biztosan csak az árnyékban.

Jobb karján széles gézkötés ragtapasszal. Boldogan, lelkesen, látszólag fáradhatatlanul rúgta vissza, vette le a pettyes labdát.

- Anya! A granülöm reggelig rajtam marad? – kérdezte két átadás között.

- Igen, ha addig szét nem vered - mondta az anyja egykedvűen.

- Most kézből rúgjuk! Anya te is!

Néztem őket, kezemben a novelláskötettel, most már leplezetlenül. Mosolyogtam egy-egy akción. Az asszony időnként rám is pillantott.

- Anya! Meddig maradhatunk lenn? – kérdezte a kicsi közben.

- Ameddig csak akarod.

- Akkor egész éjszaka! Reggelig! – kacagott vidáman a kislány. Fociztak tovább. Láthatóan jól megvoltak kettesben.

Az asszony időnként megállította a kicsit, mikor az útestre gurult a labda. Ő ment ki érte, pedig egy árva autó sem jött arra jó régen. Nem nevetett a gyerekekkel. Csak néha láttam elmosolyodni.

- Este mi lesz velem? Rúgjad gyorsan, anya! - Folyt a labdázás, miközben hangosan beszélgettek egymástól húsz lépésre.

- Vénás kezelést kapsz – mondta az asszony, majd csak szinte magának: remélem, bírni fogod!

Én nem vettem észre a kimerültségét, az anyja igen.

- Elfáradtál? Felmenjünk?

- Igen, anya, menjünk – mondta a kislány kicsit csendesebben. Megfogta a labdáját, másik kezével anyjába kapaszkodott. Felemelte orrocskáját, és a hársak lombja felé szimatolt.

- Anya! Itt olyan bűdös van – a hangja nem volt nyafogós.

Az asszony rezzenéstelen arccal fogta a kis, vékony kezét.
Elindultak az emeletes gyerekóráházi pavilon felé.

- Viszontlátásra – köszönt rám.

Valamit visszamakogtam.

Utánuk néztem, és akkor egy pillanatra nem éreztem a hársak
illatát.



Kétszínű, halovány nyár...

Árnyékát elhagyó, kétszínű nyár,
lombokat súroló, roskatag váll,
esőbe botló, halk szavú remény,
patak hajtotta, sodródó levél,
halovány harmatok pókhálóján
szűri lustán át hangomat a szám.
Dadog a gondolat. A csontomat
velőt tartó, vékonyka foglalat
tartja lazán össze. A láz
többé nem fojtogat. Meg nem aláz
a test hevült, forró akarása.
Ébredésem korai hajnala
egybefolyik árnyam alkonyával.
Amikor megtalál a kék-gyönyör,
szivárgó lelkem többé nem gyötör
álságos, akármi gondolattal.
Reggelem, mint mollban a madárdal,
halkan elmúlik akarásommal.
Múlik a kétszínű, halovány nyár...
Mint szél cibálta, tépett nadrágszár
hajlatát takarja botló léptem.



A férfi illata

Azon a nyáron múlt tizennégy éves, amikor megerőszkolták. Csenevész kislány volt. Könnyen kibújt az intézet kerítésének félretolt lécei között, ha magányra vágyott, és a közeli folyócska füzese odavonzotta. Mióta eszébe jutott, ebben az intézetben élt. Szüleit nem ismerte, sosem látogatta senki. Megvolt a többiekkel, nem tudta, milyen másképp. A kisvárosi iskolába főleg itteni gyerekek jártak, a kintiek nem nagyon barátkoztak velük. A hatvanas évek elején, az egyetlen televíziós készülék előtt a nagyok ültek, csak messziről nézhette a villogó, szürke kis képernyőt, de amint tehetett, igyekezett egyedül maradni. A vékonyka, olajos bőrű lányka a vele egykorúak között is kicsinek látszott. Gondolkodásmódja azonban évekkal előtte járt.

Sötét este volt, már villanyoltás után, mikor kilopózott. A nagyok cigiztek a kerítés tövében, csak a parázsló csikkek villogtak halk kuncogások között. Majdnem a folyóhoz ért, a kis akácos mellett haladt a földút szélén, amikor egy erős marok megragadta karját, és berántotta a bokrok közé. Hanyatt esett. Súlyos, durva tenyér tapadt a szájára, csaknem a szemét is eltakarta, feleslegesen, mert szuroksötét volt, semmit nem látott. Hatalmas test nehezedett rá. Rémületében, fájdalomában szólni se mert, azután sem, hogy a tenyér lecsúszott arcáról. Csak a lihegését hallotta, és szívta magába az erős izzadságszagot. Azután a férfi föléje hajolt, pár pillanatig nézte, visszahajtotta karton szoknyácskáját, durva kezefejeével végigsimította arca élet.

- Jó kislány vagy – dörmögte, gyengéden homlokon csókolta, majd eltűnt.

Sokáig feküdt ott. Szeméből egymás után legördülő könnyein át az augusztusi csillagokat nézte.

Késő éjjel ért az ágyába. Már mindenki aludt. Sokáig halasztgatta, végül hajnalban nyomta el az álom.

Senkinek nem szólt az esetről. Nem beszélt róla, magában tartogatta, felidézve az éjszakának minden percét, pillanatát. A férfit akarta látni, csak egyszer, aki magáévá tette, akinek illatát, keze simítását most is magán érezte.

Hosszú évek teltek el azóta. Szakmát tanult, kikerült az intézetből. Magányosan, kapcsolat nélkül tengődött a világban, munkásszállásokon élt, női munkahelyeken dolgozott, míg állást talált a városban. Kis albérleti szobát bérelt.

A férfiak gondosan kikerülték. Jelentéktelen külseje, vékony alkata, szürke öltözködése, csendessége senkit nem vonzott. Évekig dolgozott a fuvarozó vállalatnál. Raktárakban, azután irodákban takarított. Néhány hete a sofőrök fürdőjét, öltözőjét bízták rá, mert az elődje jó pár nőс gépkocsivezetővel keveredett viszonyba, ami verekedéssé, botránnyá fajult.

- Vele nem igen fordulhat elő ilyen, ahogy kinéz, meg ahogy eddig viselkedett – gondolta a főnök, amikor áthelyezte ide a lányt.

Ő nem tiltakozott. - A munka, az munka, meg kell becsülni – mindig így gondolkodott.

Magányos volt. Egyedül járt moziba, néha színházba. A vállalati bulikon is munkát vállalt, a szórakozások közben gyakran magába húzódott. Néhány részeg idétlenkedésétől eltekintve, a férfimunkatársak sem közeledtek hozzá.

Éjszakánként gyakran megesett, hogy a régi augusztusi estére gondolt. Álmaiban a férfit kereste, idegenektől kérdezősködve, nem ismernek-e egy nagydarab férfit, aki megerőszakolt egy kislányt az akácosban? Álmában ismeretlen arcok meredtek rá, némán elfordultak tőle, ő pedig kétségbe esve, könnyes szemmel küzdött a sűrű éjszakában, amíg az ébredés meg nem szabadította siralmas álmától.

A fürdőben, az öltözőben érezte a férfiak erős kipárolgását. Az izzadt munkásember szaga mindentől különbözik. Kevés pénzért, mint az elődje, ő is vállalt mosást. Főleg egyedülálló férfiak, de megesett, hogy nők munkásruháját, ingét, trikóját mosta, vasalta az öltöző melletti kis helyiségben, ahol a szerelők által összeeszkábált mosógépe volt.

Áztatás előtt önkéntelenül is beleszagolt az ingekbe, trikókba, magába szíva a férfias izzadságszagokat.

Rádöbbsent, hogy egy illatot keres évek óta, amelyet azóta nem talál. Illatot, mozdulatot, amely erőszakosságot feledve, gyengédségével az arcát simogatta, csókolta.



Hajnali némaság

Keserű véremmel együtt folynak el a szavak.
Csobog a mondat: legbelül, mint hegyi patak
követ kerülget, majd elfogynak a tájak.
Némaságom köddé váltan csöndben viselem.
Pajzsom elvész, sisakom nincs, hogy arcomat védjem.

Térképvárosok suhannak el szárnyaim alatt.
Vak sóhajt ösztökél sánta, béna gondolat.
Ajkához húz, az éjszaka már nem felel.
Matatok kétségek közt: mennyire idegen
tud lenni az, aki valaha hozzánk volt közel.

Őszi hang

Kékülő körmöm kapar markodban.
Mosolyod langyosítja tenyerem.
Időm hűvös szele, lám megfogan
mozdulatlan átkarolt testemben.
Bár hallgatag, botlódva indulok
lassan a bágyadt őszi nap felé,
szememben csillagnyitó alkonyok
bontanak árva, halovány reményt.



Didergő világ

Maga előtt tolja szeptember az őszt.
Míg tétova szélben kavarg a lomb,
halkul a napsugár, könnyeivel küzd.
Télbe forduló lesz holnap már a gond.

Tompa hangon kopogtat az elmúlás.
Új időkről dal immár több nem fakad.
Lomha szárnyú, szürke hátú látomás
hallgat, s körbe zsong a kopasz ég alatt.

Ablak mögé behúzódott mályva
bámul, mint lehulló csüggeteg ág,
emlékképét sáros hantba zárja
lombját veszítő, didergő világ.

Ajándék

Most is a templomkert kerítésénél állt a csorba szegélynek támaszkodva. Nézte, miközben anyja kezét fogva ellépkedtek mellette.

Néhány hete figyelt fel rá. A betlehemhez mentek a térre. A kislány messziről szemlélte a családokat. Később közelükben az alacsony vasrácsba kapaszkodva bámulta a kivilágított jászolt. Tekintetük összeakadt, de megszólítani nem merték egymást. A lányka csendben visszalépkedett a kerítéshez, mert egy jólöltözött, sötétruhás férfi odébb tessékelte. Vele egykorúnak, vagy inkább valamivel fiatalabbnak vélte. Templomba menet figyelte meg, amikor nagyanyjával szombat délutánonként a szokott úton lépkedtek. Azelőtt inkább Nagyival járt, mostanában jönnek apáék is. Nagyival szívesebben. Ő mindig válaszol kérdéseire, türelmesebb, nem siet, mert nem is igazán tud. Szüleivel az utolsó pillanatban értek legtöbbször oda. Gyakran nem kaptak helyet elől, pedig onnan szeretne nézni a szertartást. Főleg a ministráns gyerekeket. Irigykedve bámulta hosszú, fehér ingüket, és azt a fiút, aki közben megkoccanhatta a csengőt. Az első sorokban voltak üres padok. Kérdezte apját, miért nem ülnek oda, hiszen ott még párnák is találhatók a padokra téve. Nem értette, miért állnak üresen, és miért van, hogy a rosszabbul öltözöttek, az anyja szerint a szegények, csak a hátsó sorokban ülnek, vagy ácsorognak a fal mellett.

- Mi szegények vagyunk, azért nem ülhetünk a párnára? – kérdezte anyját.

- Nem vagyunk szegények, de annyira gazdagok sem – suttogott vissza –, de most már figyelj, maradj csendben!

A szertartás végén hallgatta a plébános urat, akit ismert a hittanoktatásról. Ő beszélt Krisztusról, aki szeretete a

gyerekeket, kisdedeket (akiket most másként neveznek, bébiknek) és a szegényeket, elesetteket. Meg, hogy követni kell őt, meg tanításait. Nagyi sokat segített: elmondott mindent, amit nem értett, hogy mi a bűn meg a kárhozat meg a paradicsom, mert a heti oktatáson még nem jártak ott.

A kinti kislány - a kerítésnél - jutott eszébe.

- Ő biztosan nagyon szegény - gondolta -, a terembe sem jön be, csak néha látta az ajtó üvegén át bekukucskálni. Kabátja kopott, sapkája vékony, kilóg alóla két sötét froncsikja, amiben nem visel szalagot. Kesztyűt sem hord. Persze, az jó, mert nem kell hógolyózáskor vigyáznia – morfondírozott magában.

A „Menjetek békével!” után araszoltak anyjával ki a térre. Kerültek még egyet a betlehem felé. Nézegette a színes bábukat, a szépen megvilágított házikót, az állatokat. Aztán indultak haza.

A kislány akkor lépett ki a kerítés mögül a lámpafénybe - amelyet közben bekapcsoltak -, és szökdelt a feléje hajló fiatal nő felé. Láthatóan felélénkülve ugrált az asszony kezét nem eresztve, mosolygósan fel- felnézve a hozzá beszélőre.

Az éjféli misén mindnyájan ott voltak. Csak Papó hiányzott, mert őt a nyáron a temetőbe vitték.

Nagyi kezét fogta, baljában a pandamaciját szorongatta, amit a sok ajándék közül kiválasztott, és amelyet engedtek magával hozni. Szerette volna megmutatni az ismeretlen kislánynak. Maga sem tudta, ez miért jutott eszébe. Talán, mert nincs testvére (anyáék mondták, hogy elég ő), pedig neki nagyon kellene, pont olyan, mint az a kislány. Nincs gyerek, akinek megmutathatta volna az ajándékokat. Az osztályból a barátnői csak az ünnepek után jöhetnek, mert úgy illik anya szerint...

A kislány nem volt a szokott helyén. Másnap délelőtt sem látta. A mackót ott szorongatta a kezében, nem tudta megmutatni neki.

A következő szombaton is a kerítésnél ácsorgott. Amint elmentek mellette, egymásra néztek, de Nagyi húzta, mert idő volt. Látta még, hogy a kislány a megemelt maciját bámulja.

- Meg kellett volna állni, beszélni vele – bánkódott –, Nagyi biztosan várt volna néhány percet - gondolkodott magában a helyükre ülve.

Kijövet még egyszer megnézték a jászolt. Nem volt kivilágítva rendesen. Nem is tetszett annyira neki. A kislány sem volt sehol, pedig ilyenkor az a néni nem szokott még jönni érte.

Odaszaladt a kerítés mellé, ahol a lányka mindig állt, és a csorba kő mellé, az árnyékba ültette a szőrös kis pandát.

A mama később kérdezte: - Hol az ajándékod? Csak nem veszítetted el? No, nem baj, úgyis van elég az állatkákból!

A következő szombaton a túloldalról látta: a lányka a kezében szorongatta a plüssjátékot. Nem látott rajta örömet, de ő boldog volt, hogy amaz megtalálta, mert hogy neki szánta azt.

- Tudta, elvette! – ujjongott magában.

Odabenn elhatározta, megállnak Nagyival, beszélgetnek, talán elhívhatja magukhoz a kislányt, együtt játszhatnak majd. Gondolatban a nevét találgatta, hogyan is hívják?

Alig várta, hogy az utcára kiérjenek. Betlehemet sem mentek nézni. Nagyit a kőkerítés felé húzta igyekezetében.

Nem volt a helyén. A szeglet üres volt, a lámpa árnyékában, a csorba kövön ott ült a mackója, a kőfalnak támasztva.

Hirtelen üresnek érezte magát, nagyon szomorúnak.

A kislányt azóta sem látta.

Soha többé.



Ölelés

Tenyérbe bújó, puha hallgatás,
szemedben hunyó, apró lázvarázs.
Karodban könnyed, hálás küszködés,
füledben puha, bársony győzködés.
Lehulló árva, barna értelem,
gödörbe rántott, fáradt félelem.
Szemérem-bontó, kusza fél sikoly,
alulról küldött, bávatag mosoly.
Didergő melled árnya meztelen,
öledben mozgó dölyföm fesztelen.
Varázsba hágó, forró ösztönök,
elnyúló gátak, partok, sorközök.
Gyönyörbe fúlva ölben tartalak,
pihegve, csendben fekve, hallgatag.

Anna-bál

Harmatos állak a nyár hegedűje felett,
gömbölyű vállak, a tánc levegője remeg.
Hajnalig durrog a pezsgő, és gyöngyöz a bor,
halkuló illatok szállnak a szoknya alól.

Izzad a homlokod, ajkad a számra tapad,
elszabadulnak a vágyak az árnyak alatt.
Halk sikolyoddal az ágyadba döntelek én,
felnyög az éjszaka, Hold dala már a miénk.



A nő telefonál

Néhány perce várakozott, amikor elhaladt előtte.

Jól megnézte. Nem tehetett másként, mert a nő, férfiszemnek nagy örömet jelentett. Hosszú, sima, kellemesen napbarnított lábain ügyesen tipegett magas sarkú papucsában.

- Inkább kissé karika, mint iksz lába van – állapította meg a férfi, amint utánanézett.

Karcsú, jól ívelt dereka alatt izgatóan himbálta kerek fenekét. Téglaszínű, apró fehérmintás, rövid ruhája szövetén át minden lépésnél megrezdültek a kerek izmok.

Nem tudta először, hogy mi a furcsa a nőben, aztán rájött: nem látja fél arcát.

A nő telefonált.

Hosszú, szőke haját egyedül egy szarukeretes napszemüveg fogta össze feje búbján. Ez manapság nagy divat. A férfi nem szerette, különösen, amikor hímneműek tették ezt, inkább kopaszságukat álcázva így.

Csinos arcát félig eltakarta balról a tenyerével, amelyben a telefonját tartotta, miközben visszapillantott a padon ülő férfirra. Menet közben csacsogott, csicsergett a mobilon, majd eltűnt az épület sarkánál, a park bokrai között vezető keskeny, kavicsos úton.

A férfi tovább várakozott a padon. Nézelődött, örült a félórának, amelyet tétlenül tölthetett.

Kevés idő telt el, amikor a nő hangját hallotta a bokrok közül. Nem egyedül jött. Előtte négy év körüli fiúcska lépegetett teljesen öntörvényűen, a gyalogutat nem követve, a bokrok között meg-megállva, lehajolva egy-egy kavicsért vagy faágért.

Magában dünnyögött, tudta, az anyjához leginkább hiába szól.

A nő telefonált. Nem hangosan, de a közelállók számára teljesen érthetően válaszolt.

- Bandiék jól vannak, Jucus most várja harmadik gyerekét... persze... biztosan nehéz lesz... az is császárral...

Csak a férfi ült a padon, ami előtt járkáltak cickakokban: a gyerek, utána a nő. A kicsi elesett, a nő felsegítette, leporolta kis nadrágját, és közben tovább telefonált.

A fiú vizet kért csendesen, kis vékonyka hangján. Anyja nem hallotta meg.

A férfi felállt, közelebb ment, mutogatta: a gyerek szomjas.

Vállára akasztott divatos táskából széles szájú palackot vett ki, és odanyújtotta a férfinak, itassa meg a gyerekét, és köszönően rámosolygott.

A nő tovább telefonált. A férfi néhány lépéssel követte őket, miután a gyereket megitta, a palackot visszaadta neki. Az tovább folytatta a beszélgetést.

- Jaj, hát persze! Olyan kis cukicukicukika... de láthattad rajtam már egy éve... tiéd is... és olyan jó még mindig Janival... nahát... édes vagy szívecském...

Gyereket követve a park bokrai között bóklásztak. A környéken csak ők sétálgattak. A nő a puha avarban (véletlenül) megbotolva elhagyta az egyik papucsát. A férfira támaszkodott, visszabújt a csinos alkalmatosságba. Az közben megérezhette izmos derekát, remegő csípőjét.

A nő tovább telefonált.

A gyereket leültették egy kis szobor talpazatára, kiflit adtak kezébe, hogy foglalja el magát. A nő ügyesen kilépett tangájából, amit a másik készségesen lesegített, majd előrehajolt és egy ágas fának támaszkodva félreérthetetlen pózt vett fel. A férfi azonnal megértette. Cselekedett.

A nő tovább telefonált. Ügyesen szedte a levegőt, időnként hálás pillantásokat vetett hátra, folyamatosan a készülékbe válaszolt. Felvette a férfias mozdulatok ritmusát.

Láthatóan, érezhetően mindkettőjük nagy megelégedésére, gyönyörűségére tették, ami kell... Mire a gyerek elmajszolta a kiflit, ők is végeztek.

A nő tovább telefonált.

A férfi felvette az elrúgott falatka női fehérneműt, átadta a szőkének, aki ügyes mozdulattal a válltáskájába csúsztotta.

- Igen, így fogjuk tenni mi is... jó lenne tényleg, már személyesen... jövő vasárnap szerintem lehet... Várj egy pillanatot! Férjem hív közben, átkapcsolok hozzá...

- Tessék szívecském! Itt vagyunk a parkban... persze, a szokásos helyen... jó! Öt perc múlva... Itt vagyok Ica... nem... mondhatod... közben megyünk, mert Pali jött értünk...

A mellette álló férfi mellére téve puha tenyerét gyengéden eltolta, közben mosolyogva arcon csókolta.

Fogta a gyerek kezét, és elindultak a park kijárata felé. Lassan eltűntek szem elől. A nő közben halkuló hangon tovább telefonált.

A férfi csendes merengését mobilja éles hangja szakította meg. A felesége volt.

Felesége telefonált...



Varjak a kertben...

Varjak a kertben az ágakon fáznak,
nap sugarában a hó melegít.
Tél derekára, ha álnok az álca,
nem marad el, ami elmerevít.

Elhal a szó, csak a csend szele rezdül,
égetem fél lángon újra magam,
lassan a tűzhelyem, ágyam is elhűl,
hátrahagyom puha árnyékomat.

Varjak a kertben az ágakon ülnek,
nap sugarában a hó merevít.
Tél derekára lehúznak az évek,
múlt dala száll, ami felmelegít.

Gyöngyök

Béna markom gyöngyöt szór,
csókos mocsár alján marad.
Néhány kéz utána nyúl,
felszínen a többség mulat.



Éber hajnal

Éjfaló a holdsugár:
homlokán ezüsthajó,
árnyékát továbbdobó,
tölgyfaágon alva jár.

Szürke füsttel elborít,
suttog halkan, csendesen,
nem látja, hogy meglessem,
néma hangom felvonít.

Gondolatsugár alatt
léptem lassan ráteszem,
sóhajjakam nedvesen
kósza szél után kutat.

Óra áll, idő halad,
bőröm, lám, tovább reped,
halk daloddal rám rebeg
botló hangú, szűz szavad.

Köddel kél ma már a szél,
csizmám kérgén átharap,
cukrot szóró, gyenge fagy
sóhajommal nem beszél.

Fetrengető éjszakám
végre lassan elfedem,
sokasodó intelem:
képemen az ősz kaszál...

...éjfaló a holdsugár:
homlokán ezüsthajó,
árnyékát továbbdobó,
tölgyfaágon alva jár...



Anyám (rendhagyó gondolatok)

Mindenkinek azt mesélte, milyen rossz apámmal, hogy sajnálják.

Apám nagyon szerette, ő már nem, mégis vele maradt. Nem volt ereje újra kezdeni. Kényelemből.

Hárman voltunk már testvérek, mikor fülem hallatára mondta másnak, ha újra kezdhethné, nem kellene neki egy gyerek sem.

Apámnak minden rosszaságunkról részletesen beszámolt. Őt megszánta, minket meg jól elvert az öreg.

Apám kórházban, ő azon aggódott, mi lesz vele, ha hazahozzák, mit kezd a tehetetlen öreggel.

Nem jött haza.

Anyám azután félt egyedül, a magánytól.

Unokáit nagyon szerette. Segített, ha betegek voltak.

Én is segítettem, ahol tudtam, mégsem éreztem igazán, hogy szeretett volna.

Gyerekkori ütéseit máig fájlalom.

Egyszer megpofoztatott a szomszéd nagyfiúval, mert nem akart lejönni az emeletről.

Hatvan évig cigizett. Asztmája után már nem. Az okozta a halálát is.

Utoljára én beszéltem vele. Azt mondta, vigyázzak öcsémre, segítsem, támogassam, mert mindig is problémás volt.

Kértem, tartson ki, míg másnap húgom megérkezik.
Nem várta meg.
Megmaradt pénzükből megcsináltattam a sírjukat. Ennek
immár hét éve.
Mindig eszembe jutnak ezek itt...
Most is, május első vasárnapján.
Viszek neki virágot.
Holnap.
Ma jönnek gyerekeink anyjukat köszönteni.
Nekem is volt anyám.
Mindenkinek azt mesélte, milyen rossz apámmal...

Ablakok, tükrök, szemek...

Jaj, csak a tél ne jönne oly korán!
Barna ősz ül bársony államon,
szemlehunyva, véle együtt álmodom:
Nap súrolja sápadt szélű, szürke szám.

Arcodon a nyárnak csókja elkopott,
szőkeséged ősziülőbe hajlott át,
rögbe botlik olykor már szelíd bokád,
gondolatod új szárnyakra nem kapott.

Ablak mögül nyílik reám kék szemed,
nem rontotta meg színét a negyven nyár.
Ránk a fordulóban hosszú ősziünk vár:
kopott tükröt nyújt felénk s szelíd kezét.

Nap súrolja sápadt szélű, szürke szám,
barna ősz ül bársony államon,
szemlehunyva, véled együtt álmodom...
Ó, csak a tél ne jönne oly korán!

December, este

Ablakomon eső dobol, monoton hangon
altat lassú szemű, koszos üveggyöngyöket.
Kutyaugatás fekszik hason, míg hallgatom,
hátba szúr ordas vállú, ballagó lélegzet.

Decemberi est hiányol patyolat havat.
Ereszek hosszú, csillogó csapjai helyén
megbújik puhán az elárvult pillanat.
Mosolyát hiába nyújtja remegőn felém.

Fehér lapok az évkönyv utolsó oldalán.
Csalogat csábítón, új írásra késztetőn,
köd mögött hált telihold. A rég megunt magány
eloldalog szélszaggatta, rongyos háztetőn.

Februárban

Szemére húzza paplanát a reggel.
Acélhang zörög szélfúttá síneken.
Keréknyom cikázik át a zúzmarán,
árván nyekereg ágyában február.
Barna lány tol gombolyag-gyereket,
mamusz csoszog rozoga bolt felé,
sápadt homlokát kéreti néhány zsemle
a polc mögött, két fekete vekni között.
Hó esik, ritkásan, meg- megállva,
a betérő borzas hátán megül,
árnyék imbolyog lassulón, tétován,
gondolatnyi fény pincébe menekül.

A telefon veszélyei

Gyakran elhangzik itt-ott, és talán a tudatunkban már rögződött: az informatika évszázadát éljük. Nem sok idő telt el azóta, hogy kis hazánkban még a telefon csaknem kiváltságnak számított. Harminc éve - amely idő fél emberöltőnek is kevés, nemhogy történelminek –, még nagyon nehezen jutottam vezetékes telefonhoz nagy utánajárás, vállalati támogatást követően. Ma már úgy hajítják az ember után, mindenféle csalogatóval együtt... Nyolcéves unokámnak is van mindentudó herkentyűvel ellátott mobilja. Az én egyszerű, „csak” telefonálni tudó izémet nem is veszi kézbe, és szerintem csak tiszteletből nem röhög ki vele...

A napokban az interneten akadtam össze régi tanítványommal. Kértem, adja meg a telefonszámát, ha arra járok, és van időm, felhívom, jót beszélgetünk majd... Sajnos, én nem közöltem az enyémet. Később kiderült, hogy felcserélt néhány számot benne, amiért kétszer is másokat háborgattam hívásommal. Aztán felhagytam vele, miután többször ugyanaz a női hang jelentkezett, már-már gyanakvóan (vagy bizakodóan) csöngetésemre. Persze, rendbe hoztuk a kapcsolatot diákommal, de egyúttal eszembe jutottak a régi telefonos furcsaságok, tévedések, vicces esetek.

Vonalas telefonunk kezdeti időszakában történt, hogy havi rendszerességgel, pontban este tíz órakor csörgött a doboz, és általában a feleségem vette fel a kagylót.

- Jenő vagyok Londonból – szólt bele egy jólszituált férfihang.
- Parancsoljon – így a nejem – miben segíthetek?
- Jolánkát keresem, Gipsz Józsefnét, Jolánkát.
- Itt nincs ilyen, a közelben sem lakik ilyen nevű ismerős – válaszolt feleségem.

- De hát, Jenő vagyok Londonból – ismételte elbizonytalanodva, hitetlenkedve az úr, majd illedelmesen elköszönt, megértve, hogy mellétárcsázott, vagy mifene...

Ez fél éven át ismétlődött. Én ugyan a harmadik esetben kezdem gyanakodni a nejemre, de aztán úgy sikerült, hogy szintén volt módomban ugyanilyen lebonyolításban Mr. Jenővel társalogni. Jó néhány fontjába kerülhetett a sok semleges beszélgetés, mert kihasználtam a lehetőséget... (meg hátha mégis, és a bosszú nagyon édes...)

Sűrűn lehetett hallani telefonbetyárkodásról. Néha unatkozó emberek szórakoztatták magukat és embertársaikat válogatott marhaságokkal. Ez bizony sok veszéllyel járhatott, vagy járt is. Egynek én is fültanúja voltam.

„Jópofa” kollégám irodájában ücsörögtünk december 24-én délelőtt várva a munkaidő végét. Igen, akkor még dolgozni kellett a karácsony estét megelőző délelőtt. Kérkedve, új kihangsúlyozóján intézte az ügyeit előttem.

Egy ismeretlen, sírós gyerekhang szólalt meg a kapcsolás után, ami hallhatóan egy utcai fülkéből jött.

- Apucika! Nem kaptam kacsát!

- Márpedig kacsá nélkül haza ne gyere! – mordult bele a kis humoros, majd azonnal megszakította a vonalat.

Hahotázott jópofaságán, nem gondolva azzal, hogy a szerencsétlen gyerek betartva atyja intelmét, bolyong majd a hideg, karácsonyi éjszakában kacsá nélkül, ajándék és apja meleg szeretete nélkül...

Az a veszély, amelyet a mobiltelefonok okoznak (halláskárosodás, sugárveszély, függőség, stb.), kutyafüle ahhoz képest, amelyet a vezetékes telefon, az információáramlás szűkössége okozhatott hajdanán. Igaz, ez nem a telefon mobilitásától, hanem embertársaink „humorosságától, ötletgazdagságától” függ.

Sajnos, a veszély a mai napig fennáll.

Halvány fények

Észrevétlen olvad el a tél.
Keréknyomban dagonyáz a szél.
Kutyalábon sántázik be március,
hóesésben botladozva lép.
Könnyet morzsol sárga folt alól,
felhő közé beszorul a nap.
Gondolat halom a kő alatt
lapul árva árok sörtés oldalán.
Nem kapaszkodom ma már.
Múló álmom halvány fénye elsodor,
gondolatok szürke hajnalán
rozzant vállam gödrébe hatol.

Rózsáágba bújó...

Rózsáágba bújó böjti szél,
önmagába hajló gyenge ág,
harmatajkú, csókra nyíló száj,
eltakar a hamvas este-kép.
Dallam vár a széles hold mögött,
megszólít a langyos párahang,
szőke, boglyas angyalhajnak int,
rám tekint,
és víg dalocskát penget
barna gordon vastag húrjain.



Fehér akácvirág...

Fehér akácvirág a fonnyadt fű között,
álnok a május, máris nyárba öltözött.
Lehull az ág, száraz a hant-halom,
az ősz szavát távolból hallgatom.

Könny nélkül tűnt tova, hűtlen a tavasz.
Szót, szerelmet hátra nem hagyott,
Sándor, József sem egy kis fagyot,
csak égkéken maradt pár felhőtapasz,
eső helyett immár ez csekély vigasz.

Lehull az ág, száraz a hant-halom,
a fák jaját magamban hallgatom.
Barna ősz dalával hozzám költözött,
fehér akácvirág a forró fű között.



Éjfél előtt...

Éjfél előtt a száraz szemhéj
sem csikordul.
Néha megjajdul,
surrog a gép.
Könny úszik el
pillám mögött.
Billentyű csattog,
a sorközváltó tompán kiszól
az apró betűk alól.
Rókaképű időm rám hajol.
Hasztalan erőlködöm,
éjfél után rongyos a hajnal,
borostás ajakkal
tépkedem szemöldököm.
Kandeláber árnyékára ül
a messzi reggel,
hiába hívom,
az álom vihogva elkerül.



Könnyút éjszakára...

Átvette magát az ablakpárkányon. Láta, a külső ajtó becsukódik az érkező mögött, miközben a függőfolyosó kövére huppant. Bosszantotta, hogy miért nem indult hamarabb el az asszonytól. Másfél órát szeretkeztek, most meg kerülni kell a másikat...

A lépcsőházban a korlátokat átugorva, hanyatt homlok igyekezett lelépni.

- Milyen pillekönnyűnek érzem magam. Biztosan a füves cigitől, amit együtt szívtunk el – gondolta ugrálás közben.

- Úristen! Én már tíz éve nem is cigizek – döbbsent meg.

Leért az utcára. Sétálókkal volt tele a színes kockakövekből kirakott út. Főleg nők lépkedtek hatalmas kalapokban, tarka ruhákban. Aztán rájött, mi a furcsa bennük: finom, karcsú lábaikat egymás elé rakosgatták, mint a modellek a kifutón.

Fázni kezdett. Rémülten vette észre, hogy teljesen meztelen. A kezében lévő muszlinkendőt kapta ágyéka elé. Végtelen szégyenérzet fogta el, ami kezdett megszűnni, mert látta, senki nem törődik vele. A járókelők közömbösen mentek el mellette. Néhányan ránéztek, de semmi különösebb reakciójuk nem volt. Mégis, kellemetlen, fojtogató érzés kerülgette csupaszsága miatt.

Hatalmas üvegcsarnokba ért, belül több emelet magasan a galériákon üzletek. Végigrohant a földszinten, de ott csak éttermek, büfék, pizzériák voltak. Az emeletre igyekezett, szemben a mozgólépcsővel. Most is csodálkozott, milyen könnyedén mozog.

Kezdett ideges lenni, pánikhangulat lett rajta úrrá. Végre talált egy üvegajtót, ami mögött állványokon tarka, könnyű ruhák voltak. Belépett. Örült, kissé megnyugodott, hogy a finom kelmék eltakarják. Még jól is esett hűvös simogatásuk bőrén. A boltban távol néhány hölgy válogatott. Butikba tévedt.

Nem sok idő telt el. Vele szemben, a ruhafogas túloldalán egy nő jelent meg, majd azt kikerülve elé lépett. Tetőtől talpig

végigmérte. Mosolygott. Biztosan érezte, ez az üzlet vezetője vagy a tulaj lehet.

- Segítsen rajtam asszonyom! Egy ruhát kérek, egy óra múlva visszahozom - hadarta halvány hangon a férfi.

A nő, olyan negyven körüli, kedvesen, mosolyogva szólt hozzá.

- Látom, nagy bajba keveredett. Valamit teszünk mindenképp – és kuncogva elsietett.

Pár pillanat elteltével visszajött. Egy szál fehér törölközőben! Csábosan mosolygott, leemelve magáról a textíliát, kacagva megpördült tengelye körül, fejét kissé félrehajtva, ígézőn nézett a dermedt férfira. A fiút a Dave reklám egyik alakjára emlékeztette a sorból, akik a finom bőrüket mutogatták.

- De asszonyom, én most onnan jöttem... én többre nem... én nem tudok már... hiszen...- dadogott kétségbeesetten.

- Dehogynem! Én is nagyon ügyes vagyok...- mondta, és hozzásimult, gyengéden a közeli próbafülkébe tuszkolta a húzódozót.

A férfiba enyhe bizsergés költözött. Férfiassága is emelkedett. A szokatlanul nagy és világos fülkében az asszony elébe térdepelt. Lenézett, meglátta a feléje mosolygó húsos szájában a tagját.

A nőnek hatalmas vámpírfogai voltak!

Eszelősen felüvöltött, próbált hátralépni. Nem ment. Elsötétült minden körülötte.

Szürkeséget észlelt, majd egy kezét, amely kaparászott a mellén. Mintha álmából ébredt volna, de azonnal elfogta a pánik ismét, amikor a félsötétben egy fej tornyosult fölé.

Jónéhány másodperc kellett, míg rájött, felesége éjszakai pakolásos arcát látja, hajában vastag csavarókkal...

A hajcsavarók muszlinkendővel voltak bebugyolálva, amellyel szemérmét álmában eltakarta...

- Rosszat álmodtál szívecském. Kiáltoztál. Hozzád bújjak? - gurgulázta szerelmesen.

- Ne kicsim – sóhajtott – inkább visszaalszom egy kevéskét – és ismét megborzongott.

Ifjúkori képekhez

Arcok, árnyak, kopott fényképek,
halvány napok nyújtóznak.

Gyűrött sarkok, mosott alkonyok
surrognak, hozzám költöznek
esti félhomályban.

Milyen volt akkor ifjúnak lenni?

A képekből árad illata.

Olajág, hajló vessző, hajfonat
lebben arcom redőibe, immár
a múlt tenyeréből.

Távolból barátok üde szava szól.

Bár sokan feledni késztetik,
nekünk mégis boldog volt.

Korlátot nem ismert, nyíló
szerelemmel ölelt mindent,
miként újabb hajnal hasad.

Hiába mond bárki mást,
miénk volt az, felnőtté tett,
éltető arcú és szabad.



Augusztusi forráság

Hátat fordít, rom a nyár,
lábnyomában fonnyadt fű,
elapadó, békanyálas
pocsolyában rozszant ág:
szél-repített hegedű.

Rikácsoló hangon vandál
seregélyek hada rebben,
aszott, gyümölcs-húzó ág
sehol-terülj asztalán
éhség megül keservesen.

Dülledt hőség földre nyom,
nyelvem kanóc, jól kiszáradt,
harminclábú kecskenyáj
kertek alatt félúton
megkerül egy szúnyog-hadat.

Romokban a forró nyár,
délidőben árnyékoltom:
kutyának sem kell a látvány...
Nyárról szóló versikémet
padra teszem, betakarom...



Pillanat

Fenn jár az ember a hegy tetején,
felhők közt fázik földszagú árnya,
lenn botorkál rideg árok ölén,
megszorul benne a csüggeteg hajnal.

Eljön az ősz, vele fogytán a kedvem,
száraz a szám hűvös alkonyaton.
– Csókolgatnám forró láz-ajakammal,
szép szeretőm, szőke hajfonatod.

Elszáll a pillanat, habja a földön,
rátapos barnán a vak valóság,
hús markom, árnyakat fészülő ujjak,
gyűrődik benne egy halk zokogás.

A szőlő íze

Mikor egymás vállához érve a lopott szőlőfürttel elrohantak, a férfi nem gondolta, hogy húsz év elteltével milyen erősen tör fel benne ennek az őszi napnak az emléke.

A Mátra alján, nagy szüreti mulatság közepén látta meg az asszonyt. Önfeledten nézte a sokadalmat a hevenyészve felállított akácfa korlát mögül. Két hófehér gömbölyded karját telt mellei alatt összefonta, időnként szétbomlani akaró fehér, ujjatlan blúzáat igyekezett maga előtt összekapni. Mikor tekintetük egymásba akadt, biztatást érezve, mellé telepedett.

Hogy hogyan kezdődött, arra már nem emlékezett. Mint régi ismerősök beszéltek meg a látottakat.

A népviseletbe öltözött felvonulók, a felcicomázott szekerek, lovak, a táncosok, a cigányzenekar játéka, az emberek nyüzsgése különös hangulatba ringatta mindkettőjüket.

Az asszony láthatóan idősebb volt nála, mandulavágású, barna szeme fényesen csillogott, könnyű dezodora mögül halvány, édeskés izzadtságsgaz derengett. Nem érzett még ennél kellemesebb, izgatóbb illatot.

A tömegben egymást kézen fogva oldalaztak, majd megálltak, nézelődtek egy-egy ponyva előtt. Törökmézet vettek, elmajszolták.

A fiatal férfi, városi ember lévén, először látott ilyen mulatságot. Ment a nő után, nem eresztette el.

- Jöjjön! Ilyen úgysincs a nagyvárosban!

Szállt, rohant velük az idő. A multság elragadta őket.

A magas, szalagokkal ékesített oszlopra aggatott szőlőfürtöket próbálta a népség megdézsmálni játékból, a nagy hangon fenyegető csősz háta mögött. Persze, akit elkapott, fizetett. A pénzt egy fonott háncskosárba dobatták. Ha sikerült valakinek, a többiek üdvívalgása közepette igyekezett a helyszínről meglépni.

Mikor a „csősz” elfordult, a túloldalon téblábolt, a férfi felugrott, leszakított egy hatalmas, kék fürtöt, és az asszony kezét megmarkolva rohanni kezdtek.

Már senki nem üldözte őket, mégis loholtak a szárazfüvel borított oldalba, a szilvás felé.

Az asszony egy fának támaszkodva pihegett. Szótlanul nézték egymást. A férfi egyik kezében az asszonyé, a másikban a szőlőfürt.

- Kóstoljuk meg, ha már sikerült elcsenni – törte meg a nő a hallgatást, aztán hagyta, hogy szemenként etessék. Fogytán a szőlő, a férfi megcsókolta.

Édeskés, illatos volt az ajka, a fekete szőlő fanyar ízét érezte az övében.

Most, húsz év elteltével, amikor a céges állófogadás közepén, a fehér asztalon magasodó gyümölcstál felé nyúlt, az emlékek követelőzve előbukkantak.

A kék szőlő ismerős ízét vélte szájában.

Aztán lassan, fokozatosan a nyüzsgés, a hangok szapora motozása visszatért tudatához.

- Óvatosan! Lehet, hogy nincs rendesen megmosva – szólította vissza a jelenbe huszonéves kolléganője, akinek francia illat párolgott borotvált hajlatai mögül, és kinek ajkai közt soha nem ismerte fel a szőlő ízét.



Limes

A valóság messzire menekül.
Álom-látóhatár a pusztaság:
vörös köd-homályba burkolózik.
Közöny úszik el a felhők alatt.
Bizonyosság jónak ellenszegül.
Kell a csend? Szétfolyik már a távol.
Farkasoké e sziget: bozót-hon.
Hátat fordít lassan az alkalom,
kapaszkodik csonkolt gyökerekben,
nincs botja, támasza semmit sem ér,
lépked lassan, mindentől feledten,
varjak kárognak, miközben hazaér.

Őszülő

Árulón kifordul nyárból az ősz.
Holnap már nem hallom szőke szavad.
Vöröslő alkony ágyamban lapul,
gondolat árnyékol néma tavat.
Végtelen tág a távolság immár
a szó is elhagyott kápolna lesz,
keresztjét ledönti álnok idő,
hét határt borít a köd bújta csend.
A domb megkopott, viseltes kabát.
Szelektől pirul ágakon a lomb,
madár amott talán odút keres,
bújik mind, mi eddig volt kellemes.

Álmaimban...

Álmaimban visszatér a boldog ifjúság,
hangaágról szórja rám a vágyak rúzs-színét.
Alvajáró lepkeárnyak, lányok, halk imák,
csókos ajkkal megérint a lázas esti szél.

Orgonák közt botladozó május illata,
folyóparton csókolózó felhő-tarka ég,
alkonyattól átvirrasztott számos éjszaka
újra itt van, hozzám simul, régi dalt ígér.

Álmaimban visszatérő boldog ifjúság
őszbe fordult életemnek színes tárhelye,
fények, árnyak, halvány hangok, illat, zöld faág,
távol van, elillanó, de mégis jó vele.

Az eső...

Az eső feketére sraffozza
a lehajló lombokat,
és az eresz lecsorgó csápján
furcsa dallamba kezd.
Léptünk kopog
az út szurok-alján.
Mint könnyű keresztet,
amit csak másodpercig
bírhatsz, vadul
szorítom kezed.
A földre csöppenő
gyöngyök akkordjába
egy hang párás
sóhajjal elvegyül.
Mossa, mossa az eső,
a tetőn végigcsorog,
lehull arcunk előtt.
Nézem, hogy lábadra fröccsen,
felkúszik szoknyád alatt,
átjárja tested,
s hogy átölelhetlek,
a széllel került apró
szivárványon át
szempillám megremeg.



Tovaszállt...

Tovaszállt a kékmadárral a felhőtlen ifjúság.
Mindörökre zárva tartja ajkamat a hervadás.
Fényben úszva nem ölel már virágszirmos áradat,
álmodtalak, csókoltalak, siratom elmúltadat.

Egymáshoz simulva

Holló köpönyeged sötétje hasad.
Múló közönyödet feloldja az éj.
Mint két turmalin, egymáshoz simulva
töltődünk. Szoríts magadhoz erősen!
Vágtázó gondolataim peremén
a langyos, sárga homok ne húzzon le!

Ne szólj...

Ne szólj, ha fáj a szó,
inkább mosolyogj,
felejts el mindent,
örülj annak,
hogy újra itt vagyok!

*

Ne szólj kedves,
a szó már nem segít.
Látod itt minden
választ keres:
az eső, a lomb,
a csend, a gond,
minden mindenért.

Szerelem

Zsoltika szerelmes volt Arabellába.

Ezt meg is akarta mondani neki. Újévi elhatározásai között elsőnek szerepelt, hogy végre szerelmet valljon. Az érzés régóta benne bujkált. Először nem tudta mire vélni lelki változását, míg Lajos, egyetlen barátja, felhomályosította erről. Mint minden, ez is szokatlan volt a másodikos gimnazista Zsoltika körül. Az osztály fiúinak nagy része többszörös hódításairól számolt be, sokszor nagyon részletesen, képiesen, gyakorta naturális stílusban. Ő ezek hallatán elmenekült a közelből. Egy éve, amikor az osztályba került, a fiúk kiröhögték nagy, hosszúra növesztett, hullámos haja miatt, amikor a rövid haj meg a kopaszság volt a menő, és főleg azután, miután a lányok megsimogatták „cukika” frizuráját és kérdezősködtek, hogy milyen sampont használ?

– Nem tudom. Anyuska mossa a hajamat – válasza csak olaj volt a tűzre.

A jó hírű gimnáziumban, a vonalas családban nevelkedett fiúk között is voltak, akik nyíltan és durván lebuzizták Zsoltikát. Pedig nem volt az, anyukája is megerősítette ebben. Csak hát zsenge gyermekkorra óta egyedül nevelte kisfiát két aggszűz nagynénjével és anyjával, akit ugyancsak korán otthagytott a férje, miután a forrongó szerelem lecsillapult, és az asszony minden hülyeségét kibontakoztatta. Így a fiú anyjának is volt kitől tanulnia. Nem lehetett csodálkozni a gyerek erős feminin jellegén.

Zsoltikát nem hordták bölcsődébe, pedig Anyuskának dolgoznia kellett, miután apjától elvált. A nagy két nővérével élt, akik önmegvalósításukból nem jutottak csak közösen vett hármaszobás, használt lakásig és minimál nyugdíjig.

A nagy keresetéből kevéske jutott Zsoltikáéknak, egyetlen unokájuknak, de annál több a jó tanácsokból, nevelési ötletekből. Kétségkívül, csak a gyerek örizete volt megoldva, bölcsike mellözve.

Zsoltika csak biopiacról vásárolt bogyókat, gyökereket, gyümölcsöket, és bár valódi keresztények voltak, csak a kóser-húsboltból vásárolt libahúst vagy legfeljebb mócsingmentes borjúhúst ehetett. Az óvodában először a felére fogyott, mert az ottani kaja számára teljesen ismeretlen volt. Délután négykor evett, ivott, kakált, miután az ügyeletes öreglány hazavitte. Sétálni, levegőre naplemente után vagy árnyékos helyre vihették. Fürdőnadrágban, egy szál pólóban csak apjánál lehetett. Azt is titokban, mert a gyerek egyszer elkotyogta anyjának, az pedig feljelentést akart tenni volt férje ellen életveszélyt okozó, gondatlan veszélyeztetés, ifjúság elleni büntett, stb. címén. A gyerek fülecskéje elállt, mint annak a hülye apjának, ezért plasztikai műtétet akartak. Egyetlen orvos sem vállalta, mondván, a gyerek feje teljesen normális. Az anyja, hogy takarja a kagylócskákat, a haját hosszúra hagyta. A gimiben is ilyen fejfel mutatkozott, mert nem mert, meg nem is akart ellentmondani.

A szerelem, nem tudni miért, mégis kezdte Zsoltika egyéniségét átszabni. Lajos, az egyetlen barátja, a szomszéd párhuzamos osztályba járt. Mondták neki a többiek, hogy Lajos teljesen homoszekszuálisbuzi. Zsoltikát nem érdekelte, mivel csak ővele tudott hosszasan beszélgetni, egyedül ő hallgatta meg, meg minden. Lajos próbálkozott vele, hátha melegséggel fogadja, de rájött, hogy Zsoltika nem buzi, csak hülye. Azért megtartotta barátjának, főleg mert sajnálta őt és segíteni akart elesettségén. Zsoltika mindenről kikérdezte, amit otthon a nők válasz nélkül hagytak, vagy érthetetlenül magyaráztak. Elmondta Zsoltika kérdésére, hogy ők (melegek) hogyan szexelnek.

– Úgy, mint a heterók.

– És akkor hova dugod? A segge lukába?

– Igen. Meg szaxizunk is.

– ???

– Furulya, oboa, cumizás. Nem érted? Szájába veszi a farkamat.

Zsoltika nem értette. A többiek gyakran mondogatták, hogy a lányok is csinálják. (Arabella biztosan nem.) Zsoltika még a földre leesett, finom cukorkát sem vehette a szájába, ki kellett dobnia. Ujját sem szophatta, játék cumija, ha földre esett, azonnal kifőzték, vagy celofánba csomagolt, steril, újat kapott.

– Undorító – gondolta, de nem mondta ki kebelbarátja előtt.

Szóval, Lajos, ami a szerelemhez tartozik felvilágosította, mert tudott mindenről, mert mint mondta, nem mindig volt buzi, csak miután kiábrándult a lányokból. De Zsoltikának nem kell, nyugodtan szerelmes lehet Arabellába, mert az nagyon jó érzés, ő is szokott lenni elég gyakran, csakhogy ő fiúkba. Ebben maradtak.

Arabella az osztálytársa volt. A mellette lévő sorban, egyvel előbbre lévő asztalnál ült. Óra közben is láthatta, ha akarta félprofilból imádott alakját. Mindig akarta.

A lány kicsit túlsúlyos volt. Gömbölyű karokkal, dinnyényi mellekkel, vastag combokkal. Csapzott, barna haját hátul befőttes gumival kötötte össze. A kék egyenköpeny szorosan simult kerek, feszes csípőjére. Jópofa, barátságos, nagyhangú lány volt. A fiúk haverkodtak vele, míg dumáról meg az uzsonnájáról volt szó, de inkább a vékonyabb, jó alakú, „trendi” lányokra hajtottak. Most volt a szerelem évfolyama. Úgy mondták, hogy a gimi első évében barátkoznak, másodikban szerelmesek, harmadikban a szex, negyedikben meg már unják egymást...

Nem értette, mikor a többi fiú lekicsinylően beszélt Arabelláról, miközben őneki a legszebb, a legaranyosabb, a legszellemesebb, a legerkölcösebb volt.

Izgalomba jött, ha csak a borotvált hónaljából kiszivárgó, dezodorral vegyes izzadtságszagot megérezte, vagy amikor mellette ellépve köpenye kibomlott felső gombja mellett gyönyörű gömbjeit meglátta. Megismerte csukott szemmel is vastag combjai egymáshoz dörzsölése hangját, melyet az itt-ott lyukas harisnyanadrágja okozott. Mikor hozzászólt, válaszolt is, miután megtudta, hogy nem kell neki az uzsonnája. Ha iskolai közös moziba mentek, igyekezett mellé ülni, de csak

egyszer sikerült, mert mindig megelőzték. Azt mondták a többiek, jó mellette, mert ad uzsit, meg nagyon jó taperolni, mert nagy, gömbölyű és meleg. Ezt Zsoltika nem hitte el, mert Arabella nem olyan. Ha osztálykiránduláson el is vitték, mivel már más nem jutott, akkor is meg volt róla győződve, hogy nem csinál olyasmit, főleg nem azzal, akibe nem szerelmes.

Lajos mondta, hogy a lányok nem csak avval csinálják, akibe szerelmesek (néha), hanem másokkal is, hogy kipróbálják, vagy gyakorolják. Vége már annak az időnek, hogy a lányok szűzen mennek férjhez. Miután a szüzességet kitárgyalták, felvetődött annak a reális lehetősége, hogy akár Zsoltikát is kegyeiben részesítheti Arabella, ha Zsoltika megdumálja, főleg akkor, ha megtudja, hogy szerelmes. Beléje. Meg, hogy még nem volt senkivel.

Egyre többet beszélgettek Arabellával. Zsoltika boldog volt. Arabella, ha hozzáért (talán nem véletlenül), csaknem elolvadt, feszült a farmerja a cipzár mögött. Egy hét telt el, amikor rászánta magát, hogy elmondja Arabellának, aki maga is sejthette, hogy a fiú nem véletlenül pedáloz nála.

– Szóval, izé... Arabella, azt akarom, hogy én, vagyis...

– Mi van? Nyögd ki már! Mégis kell kaja?

– Nem, csak azt, hogy...

– Lökjed már te majom – biztatta mosolyogva a fiút.

– Hát... szóval, nagyon csíplak, meg cukika vagy, meg a legjobb vagy nálam – és belepirult, izzadt a fiú.

Mosolygott a lány, megcuppantotta az arcát. Aztán vége lett a nagyszünetnek. A lányok mentek tornaórára, aznap már nem találkoztak.

A szünetekben egymás kezét fogták. Ha tanár nem látta, a lány rátapadt a fiúra, aki nehezen bajlódott két nagy csöcsével, de azután belejött.

Otthon került az öreglányok vércsogását, sipítozását. A kaját bedobálta, félrevonult íróasztalához, tanult, megírta leckéit, kedvenc CD-it hallgatta és Arabellára gondolt. Tömény szerelme előtt tisztán állt Arabella, az imádott nő. A zuhany

alatt, mikor azt csinálta, már csak őrá gondolt. Még inkább nem viselte, ha valamelyik banya rányitotta közben az ajtót.

Arabellával nehezen jött össze a találkozás. Suli után néhány perc, a parkban a busz indulása előtt csókolóztak, vagy az udvaron szorongatták egymást. A lány vidéken lakott, bejáró volt, önáluk meg mindig volt valaki... Nagyon akarta már a lányt. Ezt meg is mondta neki.

Másnap elkérte a szoba kulcsát, ahol délutánonként tanulni lehetett. A lány mondta, hogy nem igazán jó, de ráállt, hogy a következő lyukas órán, amikor mindenki szanaszét van, elmegy vele.

Be is zárkóztak. A lányt fel akarta ültetni az ott lévő asztalra, de az ellenállt.

– Nem lehet. Megjött a mikulás.

– Ó! Basszus... pont most...- kesergett a fiú.

– Ne parázz, azért valamit csinálunk. Jó vagy nálam, nem bánod meg.

Elkapta a negyvenkilós fiút, ráültette az asztalra, gyakorlott mozdulattal lerántotta nadrágját a gatyával együtt, kigombolt köpenyében lévő hatalmas gömbjei közé szorította a meredezőt. A fiú elképedve, szótlanul élvezte a helyzetet. A lány gyengéden biztatta mozgásra. Elállt kapkodó lélegzete, amikor a lány a szájába vette. Egy pillanatra undor fogta el, végtelen csalódás, kétségbeeséssel egybeeső félelmet érzett, majd fel nem fogható gyönyört.

Azután a lány összegombolta magát. Megsimította az arcát, szájon csókolta.

– Jó volt ugye? Én is élveztem. Legközelebb majd bedughatod. Siess, vidd vissza a kulcsot – mondta és otthagya.

A fiú magába roskadva percekig ült az irodában, mielőtt bezárta volna. A szerelemre gondolt, a szexre, anyjára, Lajosra, Arabellára.

Hazafelé menet rövidre vágatta a haját. Otthon megtiltotta, hogy becézzék. Megvette a menzajegyet egész hónapra.

Arabella nem sokáig járt Zsolttal. Egyikük sem bánta nagyon.
Harmadikban már kellett a többi lánynak is. Negyedikben
mindnyájan unták egymást.
Mindenki szerelemre vágyott.
Ahogy kell.



Éjszaka

Pereg a homok.
Hazug az idő.
Éjszaka, jó barátom,
turmalin szemű macska
bújt holló köpönyeged alá.
Hajnalt remélek,
köd hűti bordám.
A homok surrog,
hangja monoton,
halomra omlik
halkan és lazán.

Didergő

Kopasz gallyat úsztat a folyó,
csúszkál rajta lassú napsugár,
bokrok tövén elakad a szó,
könnye csordul, fázik a határ.

Kertem léce közt benéz a tél,
ősz bicegve, szemlesütve jár.
Néhanapján elkerülhetném,
rám terül a köd, s arcomba váj.

Szürkeségbe nyúl a hóka kéz,
fény órája megszámlaltatott,
kőszobor a gyertyalángba néz,
imádkoznak öregasszonyok.

Folyó tükrén hasal el az est,
bokrok tövén elakad a szó,
didereg, az ablakon beles
felhők mögül, sápadtan a Hold.



Hajnali hóésésben

Kabátot gombol a ballagó éjszaka,
ablakot nem nyit a hajnali kék,
szürke-szín palástot szorít az ég alja,
fagyhegyű ágakon bujkál a szél.

Elfedi utamat, fehér a vattahát,
léptemet puhítja lassú idő,
a hajnali hóésés halk surrogását
öleli által a vén didergő.

Megbomlik felhőknek bús kupolája,
hullanak zsákból, mint apró pihék,
imbolygó lámpáknak fénysugarába
ütközik árnyékom, tompul a fény.

Alkonyat

Mint az utolsó tétova gyűrű
a pocsolyába dobott kő körül,
melyet könnyű kéz pöccintett oda,
halványul el egy árva gondolat.

Az est kinéz a ház mögül,
árnyékba lép a gyöngye fagy,
kémények füstje útra ül,
szemem sarkában könnyet hagy.

Tolvaj szél lebben, száz mogorva,
éhes varjúnak hangját hozza.
Bokoraljban feltúrt vizes hóban
térdre hull a bíbor alkonyat.

Ájulás

Köd gallérja horzsolja homlokom.
Vélt barátok hangja fonja át.
Szürkeállományom széleit
fagyasztja, lassú a kiáltás.
Homályban elvész a napkorong,
kivert kutyáknak hada vonyít,
kétségek fái közt a holnap
két szikla közé lelkeket szorít.

Decemberi ég

Nézem, hogy a vadludak
mily méltóságteljesen
eveznek át fölöttem.
A csendben mintha hallanám
szárnyuk tompa suhogását.
Tán megjárták Skandináviát...
Nincs most semmi gágogás.
Előre nyújtózik mind.
Szél kuszálja hatalmas ékük.
Hajókötélként leng az égen
a félszáz szárnyaló.
Új alakzatba kezdenek,
apró ékké válnak, és ismét
karcsú, hullámozó V-re.
Váltják sorra egymást
a vezérevezősök.
Fáradhatatlanul leng
a hatalmas madárkötél.
Mögöttük sorban elmarad
lomhán a havas, északi táj.
Távolodnak. Mint két
cérnaszál szürke zekén...
Suhannak dél felé. Intek utánuk.
Szárnyam, ha lenne, velük tartanék.



A szélhárfa

A késő őszi nap a kert fái közt, a lombokon átszűrődve nyomult be a nappali ablakán, megült a kandalló működő peremén, és a borostyánszín gyertyatartó talpán remegve megpihent.

A férfi gyenge sóhaját elnyomva hátravetette magát kényelmes karosszékében, maga elé vette rejtvényűtségét, kikészítette mindentudó, megfejtést segítő kézikönyvét, sandán a konyha benyílója felé pillantott, és golyóstollát megmarkolva munkához látott.

A második szóhoz sem ért a skandináv rejtvényben, amikor meghallotta felesége hangját, amint a csörömpölő edények zaján keresztül sipítozott.

- Szívecském! Bekészítetted a fát? Tudod, ilyenkor hamar kihűl a lakás. Nemsokára alá is kéne gyújtani. Jolánka is megfázott múlt héten, ágyba kényszerült, Béla naponta jár hozzá látogatóba. Nem is értem, miért nem költözik hozzá. Igazán benőhetne a fejük lágya. Egyébként már nem olyan világ van, hogy szégyelleni kéne az együttélést házasság nélkül! A mi gyerekünk is úgy lakik Violánál, aki már a másodikat fogja szülni, hogy nem házasodtak össze. Tényleg!

Neked nem mondták, mégis mikor? Persze, nem mertem én sem megkérdezni. Tudod, milyen szemérmes vagyok.

Gyula! Neked kéne már megkérdezni. Sosem kérdezted meg. Olyan lehetetlen vagy! Begyújtottál? Én már fázom!

A férfi felkászálódott, kitolta maga alól a fotelt, és a kandallóba bekészített fa alatt meggyújtotta a papírt.

- Ég már – szólt és kezébe vette írószerszámát, rejtvénylapját.

Szélhárfa, három betű, közepén „o”, az előző rejtvényben is szerepelt – motyogta magában.

- Gyula! Már megint a pulton felejtetted a szemüvegtokodat. Hányszor mondtam, hogy ne a konyhában tartsd! Mindig itt keresed rajtam. Nincs benne most a szemüveged. Persze, hogy rajtad van. Olyan nevetséges vagy, amikor száguldozol a lakásban, orrodon az a hülye keretes okulár, és rajtam keresed. Tényleg! Mikor mégysz már el újat csináltatni? Most dobta be egy nyereményszelvényt, ha lekaparjuk, akkor árengedményt kapunk a keretre. Legalább elvinnéd az enyémet is, és megigazíttathatnád, mert mindig kilazul, kiesik a lencse. Persze, neked állandóan nehézséget jelent egy kis szar csavar bele tétele, megszorítása. Nem kellene inkább egy újat csináltatnom? Ez már két éves, kiment a divatból. Jolánnak olyan szépet csináltak, bifokális helyett olyan izét, amelyiken nem látszik a közellátó. Hogyishívják Gyula? Agresszor lencse, vagy agresszív? Figyelsz rám, Gyula!

- Progresszív szívecském. Progresszív lencse – válaszolt nem nagy lelkesedéssel.

- Jaj! Elfelejtettem mondani, mikor lementél a pincébe krumpliért, hogy egy üveg lekvárt is hozzád fel. Persze hozzattál volna magadtól is, tudtad, a süteménybe azt akartam tenni. Neked mindig, mindent mondani kell. Menj, de ne az ideiből, hanem a tavalyiból hozzád. Nézd meg, melyik penészedik esetleg, mert annak leszadjuk a tetejét, a sütibe megfelel. Igyekezz már, mert a sütőből rég kivettem a tésztát, meg kell töltenem, nem akarok éjszakáig fenn lenni a nyavalyás sütemény miatt. Ezt is miattad csinálom. Én magam nem ennék egy falatot sem. Csak te meg a gyerekek vagytok

olyan falánk édesszájúak. Még jó, hogy nem vagy cukros, mint szegény anyám volt. Meg én.

Amint visszaért a pincéből, alig nyitotta ki a konyhaajtót, máris zúdult a nyakába az áradat. Szó nélkül lerakta a lekváros csuprot az asszony elé, és visszaült a helyére.

- Kapcsold be a rádiót szívem! Nekem nedves a kezem a mosogatástól. Meg be is kell krémeznem, mert ez az új szer nem igazán kézkímélő, hiába van ráírva, mégis kicsípi. Ilyet máskor ne hozzál! Biztosan nem volt nálad a szemüveged a szupermarketban, vagy szégyellted felvenni. Nem értem, mit szégyellnek a férfiak a szemüveghordáson. Persze, biztosan a szomszédék bögyös Nikikéje segített az illatszeren, és inkább a domborodó köpenyét nézegetted, minthogy odafigyeltél volna, mit vesz el nekem mosogatóshoz.

Gyula visszaült, miután bekapcsolta a rádiót. A kilencvenes évek zenéje szűrődött át felesége koloratúrszoprán csacsogásán.

Rejtvényújságján átnézve, kezében a tollal, bambán bámult maga elé, már nem is igen értette neje szövegét. Néha-néha egy-egy igennel válaszolt, bizonyítva lankadatlan figyelmét. Szemhéja le-lecsukódott, akár mennyire erőlködött is.

- Szélhárfa, három betű. Pedig tudtam... három betű... szélhá... – motyogta elcsendesülve.

- Hagyd már abba ezt a haszontalan rejtvényfejtést Gyula – szólt az asszony, aki egyik pillanatról a másikra az előtte lévő fotelban termett.

Nem emlékezett, miként került oda. Régi, fényes brokát pongyola volt az asszonyon, fején hajcsavarók, átkötve muszlinkendővel. Kézfeje vastagon bekenve undorító, zöld krémmel. Mindkét kezét, mint aki megadja magát, tenyérrel feléje fordítva, fejmagasságban tartotta.

- Meg kell fejtenem. Mindenáron. Ha az életembe kerül is – mondta Gyula.

Furcsán érezte magát, a hangok alig jöttek ki a torkán. A fények tompán, szürkén játszottak a nappali falán. Az asszony mefisztói mosolya mögül gúnyosan felkacagott.

- Nem tudod megfejtteni. Gyenge vagy Gyula! Agyilag gyenge – vihogott.
- De meg tudom fejteni, mindig sikerül, csak most egy kicsit... – dadogott.
- Szélhárfa, és három betű. Nem tudod! Csak én tudom – sipítozott.

A férfi meghökkent. Honnan tudja, hogy mit nem tudok? Hiszen én fejtem a rejtvényt!

Végtelen düh fogta el, amint meglátta az asszony kezében újságját összegyűrve, összekelve zöld mocsokkal, és főleg kitöltve, megfejtve.

- Azonnal add vissza – ordította, meglepődve saját magán, mert mióta ismerte, udvarias kérésen kívül sosem hagyta el más a száját.

- Minek neked, már mind megfejtettem – mondta gúnyosan, és mutatta a kockás rejtvényoldalt.

Az tényleg be volt telve, kivéve egy szót, egy hárombetűset.

Meghatározás: szélhárfa.

Elöntötte az agyát a szar. Lenyúlt maga mellé, a nem tudja, hogyan odakerült önvédelmi gázpisztolyát az asszony homloka felé irányította.

A következő pillanatban a neje a fotelben hátrahanyatlott, homlokán fekete, füstös lyukkal, halott-sápadtan motyogta: eol!

A megoldás! Szélhárfa, eol – ujjongott a férfi.

A pisztoly závárzata hátrasiklott, kivetette magából a töltényhüvelyt, és a mozaikpadlón csörömpölve elgurult...

Felriadt.

Lehajolt a kezéből kiesett golyóstollért, és beírta a hárombetűs megoldást a helyére: EOL.

A kandalló peremétől a lenyugvó nap sugarai már egy arasznyival lejjebb pásztáztak, szabadon hagyva a gyertyatartó borostyánszínű talpazatát.

Az asszony folyamatos mondókájára időnként igennel, „igen szívemmel” válaszolva, csendesen töltögette az oldal négyzeteit.

Hajnali dallamok

Illatos hajnal, az álomszél hajamba túr,
éjszaki harmat a nyekergő ágyban lapul.
Gyűrött kék lepedőnk, szerelmünk árnyéka leng,
parttalan mozdulat fáradtan, ölben fészeng.

Altató dallamok hódító hangja csitul,
reggeli trillákba madarak röpte simul.
Képek a rácsokon átbuknak, máris közel
vibrál egy fénynyaláb, ablakon átall szökell.

Kései stráfkocsi lovának sóhaja kong,
patkódal szűk utcánk aszfaltja hátán jajong.
Új nappal, kész hangok, félálmodok, ál-hantok
jöjjetek ölembe, gyöngéden csókoljatok.



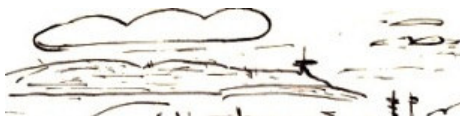
Nyár végi szonett

Kék porában hentereg a holnap esti láz.
Fák alól tekintget rám a kopott hírű múlt.
Nem fogad be többé álom, mézkalácsos ház,
szőke társak, szenvedélyek, keskeny ívű út.

Hová tűntek szőlőskertek, hársszagú hegyek?
Merre jár a manna ízű, lángos arcú nyár?
Körbe zsongnak megfáradtan, elhajtott legyek,
testem immár foltoktól és sebhelyektől fáj.

Hajnalban, ha száraz szemmel mozdít meg az ágy,
elbotorkálok a nehéz, kopott hárs alatt.
Kezedben a pálmaággal most is reám vársz,

csak te vagy már énnekem, az idő elhalad.
Kék porában elmúlik a tegnapi este, lám
álmainknak piros arca mégis ránk talál.



Alkonyat

Lassan úszik át a harangkondulás
a bíbor alkonyatba.
Holnap már harsányak napja jó.
Undor baktat a kertek tövén,
meglesni sápadt polgárokat.
Tudatlanul hiszünk hazugoknak,
mellünkbe bújik álságos ígért.
A szó értéke gyorsan elkopott,
foszlányokban a keresetlen,
őszinte, magvas mondatok.
A bíbor alkonyat harsány napot ígér,
s a harangkondulás lassan úszik át
a városka türkizkék, szélfúttá egén.

Kormos eső

Szürke mázban kormos eső,
esti harmat háta fázik,
karvaly szélben lassan fárad,
eltéved a továbbmenő.
Leszakad az ég homálya,
patak ágya egyre szűkül,
palló is már sorra kerül,
sárban tocsog vándor lába.
Folyó árban sár hömpölyög,
úszik felszínén a mocsok,
mélyre kerül talmi érték,
volt mi mérték és ajándék,
foltos görgeteggel vonul.



Gyertyaláng

A szálloda étterme csendes volt. Néhány asztalnál vendégek ültek, vacsoráztak. A pultnál két pincér állt szolgálatkészben. A bárból halk zene szűrődött a súlyos, függönnyel takart, széles ajtó nyílásán át.

A férfi néhány lépés után körülnézett, megfelelő asztalt keresett. Ritkán ült ugyanarra a helyre. Kétszemélyest választott.

Ismerős, ősz hajú pincér lépett hozzá. Felvette a rendelést. A férfi intésére otthagya a második terítéket, majd visszatért, fehér szegfüre cserélte a vázában lévő rózsaszín virágot, és meggyújtotta a gyertyát az asztalon.

Rendkívüli volt, hogy vacsora előtt pezsgőt kért. Az alkalom is, amiért a gyöngyöző italt felemelte, a fény felé tartotta, és a pohár vékony falán át hagyta, hogy az emlékképek megjelenjenek. Sokáig nem engedte, erőszakkal próbálta magától távol tartani azokat.

Nem voltak igazán fiatalok, amikor évekkel ezelőtt itt találkoztak. Mindketten túl a nagy csalódásokon, alig gyógyult sebek forradásaival teletűzdelve, félve az újaktól, remélve a szép meglelését.

Amikor magára maradt a kihozott étellel, eszébe jutott, hogy annak idején ugyanezt kérték.

Nehezen fogott hozzá. Csak nézte a megjelenő kedves, szelíden mosolygó arcot, a félénken felrebbenő pillákat, a szürkés-kék szemeket. Néhány napot még a szállodában töltöttek. A férfi

meghosszabbította szabadságát, hogy az asszonnyal együtt utazzon el. Sokat mulattak azon, hogy nem lettek ott egymáséi, pedig mindkét szoba adott volt. Később, otthon, annál inkább. Morzsolták az éveket, segítve megtalálni egymás boldogságát, együtt eloszlatni a korábbi évek félelmeit, begyógyítani horzsolásait, kisimítani ráncait, megnyugtatni a másikat felriadva rossz álmaiból.

Most gondolt először arra, hogy emlékképeiben mindig az első találkozáskori arca jelenik meg. Sosem a betegségtől meggyötört, sovány, sápadt arc.

Szerettek volna gyereket. Nem sikerült. Végül belenyugodtak. Nem akarta a férfi kitenni az asszonyt szenvedéseknek. Egymásnak éltek. Csaknem minden évben jártak itt, egy-egy rövid hetet töltve tavasszal vagy ősszel, mikor csendesebb volt a környék. A vele egyidős ősz pincér megismerte őket. Most is, amikor egyedül jött. Látva a férfit, nem kérdezett semmit. Az örült a néma együttérzésnek.

Végzett a vacsorával. Nem hagyott a tányéron semmit. Az asszony nem szerette. Most is arra gondolt. Az étterem csendes volt. Nem akart a bárba menni. Maradt az asztalnál a dupla konyak és gondolatai társaságában.

Az ital nem tompította, csak élesítette, fájdalmasabbá tette azokat az emlékeket, amelyek felidézték a betegséget, az asszony szenvedéseit, elvesztését, a hirtelen rászakadó, siralmas magányt.

A szépre akart gondolni. Az együttes örömökre, a közös ünnepekre, utazásokra, a soha el nem szürkült, az egyre szenvedélyesebb szeretkezésekre. Örült, hogy most mindennél jobban sikerült ezeket magában megjeleníteni.

Egyedül volt a teremben. Az asztalok körötte üresek, csak közelében világított a csillár. Az ősz pincér türelmesen támasztotta a pultot.

A férfi, poharát a gyertyafénybe tartva, nézte a borostyánszín italt. Felhajtotta. Menet közben még visszanézett. A pincér leszedte asztalát, és két ujjával gondosan elcsippentette a gyertyalángot.

Lombja vesztett gallyak közt

Lombja vesztett gallyak közt a szél
ősz ködben súg hús dallamot.
Emléket tart kitérult tenyér,
múltam után csöndben ballagok.

Másvilág int, bólint út-kereszt,
száraz virág váza nélkül lóg,
bádog-Krisztus vállán jég-eresz,
sápadt ima dadog, érted szól.

Talpam roppant tócsa-szél jeget,
mozgat újra végtelen utam,
árokparton áruló helyett
némán hullat könnyet és havat.

Csönd feszül a tájra, hirtelen
megszakad a szó, a dér-mosoly,
télbe fordult minden, kedvesem,
hanton ülök, lassan elfogyok.



Hajnalsirató

Halvány kék a szempillád mögött
nem fakasztja többé sóhajom,
botló lábam nem súrol röögöt,
arcodat, ha látom, hajnalom.

Elfogytak a vágy-váró csodák,
megfáradt a szirmot szóró kar,
tépett lombú hársfaágon át
szakadt fényű fénysugár kapar.

Illatodra nem emlékezem,
hangod is a távol-ködbe vész,
árnyképed ki tudja, hol hever,
számadásod többé nem emészt.

Nem szállanak bíbor fellegek,
elhajított török, félszavak,
megcsókolnak ismeretlenek,
bánattól megszabadítanak.

Elhullajtott árva toll a szív,
sárban fürdő, fagyos alkonyat
ölben tart, majd fájón megszorít,
ránc hasítja néma ajkamat.



Padok, árnyak, emlékek

A park az üdülőhely déli szélén, enyhe lejtőn nyújtózkodott. Látszólag minden szabályosságot elkerültek a zúzottkővel borított, keskeny utak a gondosan nyírt, füves rész között. A sárga keramitkővel szegélyezett, szürke aszfaltcsík, a kerékpárosok gördülésekor csendesen surrogva olvadt a késő őszi tájba. Az öreg platánok széles leveleit gondosan összesöpörték, és a kereszteződések sarkán kupacba rakták. Kis elektromos targoncák mozogtak hangtalanul a bokrok között. Elszállították az immár felesleges árnyékolókat. A ritkás lombú fák gallyain át bágyadtan erőlködött a napsugár.

A két öreg ott ült a padon, ahonnan jól láthatták az országutat. Az a szegélybokrokon túl haladt, majd délre fordulva irányt vett a néhány kilométerre lévő város felé. Két hatalmas kanadai nyár között ráláttak a hegyek kettős hajlatára. Közöttük halványan, homályba tűnően fenyves ritka szálfái látszódtak.

Az asszony könyvet olvasott. Mellette színes magazinok a padon. A férfi hátát a pad támlájának szorította, nézett maga elé. Késő ősszel meg tavasszal, néha a nagy hóban is jártak ide, mert nyáron az üdülővendégek nyüzsgése már elviselhetetlen volt számukra. Akkor üres padot nehezen találtak. Ma már rövid séta után leülnek megszokott helyükre, néhány szót váltanak, megbeszélik a még ki nem tárgyalt napi dolgaikat, az asszony olvasásba merül, a férfi pedig gondolataiba.

Rég feledett dolgai jutnak eszébe. Ilyenkor néha kisimulnak ráncai, hogy utána mélyebb barázdákat karcoljanak az emlékek szeme körül.

*

Gyerekkorában nagy rét volt erre. Ritkás, bozótos csallit, néhány szél tépázta tölgyfával. Iskolába menet kitaposott, keskeny ösvényen haladtak el a kis kápolna oldalán.

Az országút keskeny, makadám, megkopott burkolatú. Néha haladt el rajta autóbusz. Kisvonat indult innen a városba.

Gőzös pöfögött a vagonok előtt. Emlékezett arra a napra, amikor megjelentek az első földmérők. Mérnökök és figuránsok, vállukon csíkozott, hosszú léccel, háromlábú állványon lévő műszerekkel, és mértek naphosszat. Megengedték, hogy belenézzenek a szintezőbe. Csodálkoztak, hogy tudják leolvasni a lécen fejjel lefelé tartott jeleket. Később munkások jöttek, illetve hozták őket teherautókon. Egyforma ruhában voltak. Szürke egyenruhás fegyveresek vigyáztak rájuk. Akkor még nem tudták, miért. Velük, gyerekekkel szívesen beszélgettek. Örültek a lurkók közelségének. Szelídek, csendesek voltak.

- Rabok – mondták az idősebbek suttogva – Recskről. De erről nem szabad beszélni.

A gyerekek iskola után mentek oda, amikor azok leültek pihenni. A férfi emlékezett egyikük arcára. Vele rendszeresen találkozott. Tétován kotorászott a zsebében, mintha keresett volna valamit, mintha adni akart volna neki, a kisfiúnak. Mondta, hogy ilyesforma az övé is, miközben a szeme nedvesedni látszott. Megtanította fűvel sípolni. Két tenyere éle közé szorította az éles fűszálat. Megfújta. Úgy szólt, mint a fácán rikoltása a bozót mögött. Sokáig őrizte ajándékát, ami egy kifaragott barackmag volt. Majom ült az oldalán összekuporodva.

A következő évben már nem jöttek. Elengedték őket, mondták az emberek. Gépek érkeztek helyettük, földnyeső, dózer, velük nem lehetett beszélgetni. Fákat ültettek, salakot terítettek, tenispályát építettek, azt körbekerítették, a gyerekektől elzárták.

Nagy üdülők épültek a park mellett. A házakban már ritkábban fogadtak vendégeket nyáron. A szállodaszerű épületekben laktak a nyaralók. Zajosak, lármások voltak, különösen éjszaka hallatszottak hangok az étterem felől.

Házuk előtt a kis fenyőerdőben mókusok ugrándoztak. Gyakran nézegették öccsével együtt, sokszor nagyon közről őket. Egyszer megjelent egy férfi puskával, és egymásután

lődözte le a kis állatokat. Anyjuk kérdezte tőle szelíden, mit ártott magának az a nyomorult jószág?

- Nem szabadna ilyet tenni - mondta a férfinak.

- Nekem szabad – szólt dölyfösen – Tudja, kivel beszél? – förmedt az ávó-s egyenruhás férfi az asszonyra. Aztán a gyerekek tudták, hogy az ilyen kékparolinosokat kerülni kell.

A mókusok eltűntek, később az ávósok is.

A park szépült, dísznövényeket, virágágyásokat építettek. Nőttek a fák, nőttek a gyerekek.

*

Nem gondolta, hogy félévszázad múlva is eszébe jut majd, miként ismerte meg a lányt. Egymás mellett zötykölődtek a buszon, a hátsó ülésen. Gimnáziumba járt, felette egy osztállyal. Azon a nyáron költöztek oda a városból. A diákok hamar közös témákra találtak. Iskola, tanulás, tanárok, ismerősök. Ha tehették, a parkban találkoztak. Egyre inkább keresték a módját.

Lassan, mint a hajnali derengés költözött szívükbe a szerelem.

A délutáni hosszú séták csak hetek, hónapok múltán váltak kézszorogató, vállhoz érő, ábrándos bolyongásokká. Egy félreeső, bokrokkal körülvett, kényelmetlen, szabványos fapad volt a megszokott helyük. Az ösvényen, amely arra vezetett, fogták meg először egymás kezét. Később is, csak akkor, ha odaértek, mert nem illett az utcán kézen fogva járni, csak a jegyeseknek. A mozdulat, amellyel a lány puha kezét az övébe csúsztatta, emlékként is izgalommal töltötte el. A pad volt tanúja első csókjaiknak, ügyetlen, suta mozdulataiknak. Egymást igyekeztek gyengéden felfedezni.

Elmúlt a nyár. Véget értek a gyönyörű hetek, amikor csaknem naponta találkozhattak, rövid kirándulásokat tehettek a környék dombjain, esténként a park fái között sétálhattak, tervezhették közös jövőjüket.

Nem sejtette a lombhullatós októberi estén, mikor a lány átvette hosszú lábát combjain, hogy utolsó felhőtlen

együttlétük lesz ez az esti. Hátával a padnak támaszkodott, átkarolta a lányt, aki besüllyedt kidudorodó ölébe. Hiába kérlelte, a lány nem vette le, csak a selymen keresztül tapadt mohó kagylóival a fiú duzzadt tagjára. Így szerették egymást, rejtve, szemérmesen, magukat tartogatva a későbbire, az igazira, a mindenki által törvényesítettre, az elfogadottra. Miután a lány kezében megszűnt a forró lüktetés, egymást cirógatva ültek hosszú ideig, míg a búcsúzás sürgető ideje nem sügött homlokukra hűvös lehetet.

Érezték, ez az elköszönés a korábban biztos viszontlátás izgató érzését nem rejti magában. Nem csak a közelgő esős, párás őszi délutánok teszik találkozásait bizonytalanná. A mindennapi élet izgatottsága áttört azon a burkon, amelyet a szerelem kettőjük köré vont.

Az üdülőkből hirtelen eltűntek a látogatók, főleg az egyenruhások. A fővárosi tüntetések áttejedtek a városba is. A középiskolában szünetelt a tanítás, a többiek kitódulását az intézményekből ők arra használták, hogy együtt nézelődjenek, sodródjanak a számukra ismeretlen eseményekkel.

A parkban idegen emberek a helyiekkel közösen csoportba verődve lengették a nemzetiszínű zászlókat. Hazafias jelszavakat kiáltoztak, és többször átvonultak a sétautakon. Teherautón fegyveres emberek jöttek, lerombolták a csillagos emlékművet. Éjszaka lövések hallatszottak a bokros részről.

A lányt nem engedték ki. Néha, futólag találkoztak az utcán, a bolt előtt, ha vásárolni mentek, vagy sorba kellett állni kenyérért, zsírért.

Egy novemberi ködös délelőtt kopogott be a lány az ajtajukon. Sosem jártak egymásnál azelőtt.

- Vártam, hogy elmenjenek otthonról szüleid. Elköszönni jöttem – mondta az elképedt fiúnak.

- Hová még? Miért?

- Nem mondhatom meg, meg nem is igazán tudom hová. Külföldre. Csak nagyfi marad. Anyával, apával megyek – hadarta.

- Velünk mi lesz? – kérdezte, és elengedte a lány kezét.

- Nem tudom. Jaj, nem tudom – suttogta a lány reménytelen hangon. A szerelem mérhetetlenül nagy volt kettőjük között, de a lány a szüleihez mindennél jobban kötődött. A fiú nem könnyeket várt, csak azt, hogy a szemébe nézzen, még egyszer lássa hatalmas mélykék íriszét, mint akkor, amikor közös örömiük tetején rácsodálkozott.

Mire magához tért, a lány eltűnt.

- Ennyi volt? Hisz el sem búcsúztam. Csak ennyi...- motyogta. Nem tudta akkor, hogy több mint három évtized múlva felbukkanó emlékei között csak az elsuhanó lány kockás kabátján ide-oda lengő, hullámos fekete haja és a fodros szoknya alól kivillanó csupasz lábak látványa marad meg.

*

Sokat változott a park. A bokrok dúsak, a fák erősek, itt-ott egzotikus fajtákkal bővültek. A régi rendszer agyagba döngölése új színekkel gazdagította. Néhány év elteltével a környező házakon ismét megjelentek a szoba kiadó táblák több nyelven is. A szakszervezeti üdülők elegáns nevet kaptak új gazdáiktól. A park közepén a fafaragó sátrát felváltották a cocacolát, goffrit, franciapirítóst, hamburgert kínáló pavilonok, divatos ócskaságokat áruló butikok. A kis-abc vegyes-shop lett. Megjelentek a padokon az ott alvó, ápolatlan külsejű emberek, éjszaka az örömlányok, a kábultságot áruló, settenkedő, sietősen, zsebredugott kézzel távozó fiatalemberek. A vendégek késő este csak a jól megvilágított utakat használták csoportosan. Inkább a bárokban, diszkókban töltötték az idejüket. A magyar-nótás, favázas pavilon hetente egyszer volt mindössze zenés hely.

Egyre ritkábban jutott eszébe a pad, pedig naponta, munkából menet-jövet áthaladt a parkot átszelő keskeny úton. Utoljára a lány búcsúzása napján volt ott. Sokszor magát erőltetve kerülte el a környékét.

Reggel, amikor munkába menet elindult, nem tudta még, hogy a több évtizeddel ezelőtt eltemetett emlékei milyen nagy erővel törnek majd felszínre.

Hazafelé a parkban látta meg. A néhány lépés alatt, melyet megtett a felismerés és a találkozás között, együttlétük minden mozzanata, mint egy mozifilm pergett le agyában. A lány alakjának, mozdulatainak, illatának emlékképei úgy érintették meg, mintha tegnap, és nem évtizedekkel ezelőtt váltak volna el.

Egy közeli padon beszélgettek.

Az asszony csacsogott. Láthatóan nagyon örült a találkozásnak. Készült rá, mint mondta.

A férfi hallgatta. Fejében a régi emlékek kavaroztak. Még mindig a diáklányt látta maga előtt. Szorongató érzés támadt rá. Azok az érzések, amelyek elválásuk perceiben is zaklatták. Gyötörte a gondolat, hátha nem szerette kellően, vagy nem mutatta ki érzéseit eléggé, és azért hagyta itt olyan könnyen. Hátha másképp alakultak volna a dolgaik...

- Tudod, hogy mennyire szerettelek – szólt közbe.

- Tudom. Tudom, hogy nagyon – komorodott el az asszony. – Senki úgy, azután sem – de ezt már nem mondta ki. – Akkor nem tehettem mást. Nagyon rossz volt nekem is.

- A padunk megvan? Jártál arra? – váltott témát az asszony.

- Nem. Azóta sem – szólt a férfi, és arra gondolt, mennyire kerüli még most is a tájékát.

Az asszony az életéről beszélt. Fényképeket vett elő.

A férfi most vette észre, mennyire megasszonyosodott. Régi karcsúsága elveszett, sötét hajának ősülését bronzvörös festék fedte. Keze, amely hajdan örömmel simogatta, megcsontosodott. A szeme, a szeme csillogása a régi – enyhített magában a férfi.

Aztán észrevette, hogy akcentussal beszéli a magyart.

A régi, kékszemű, szerelmes diáklány ismét távoli emlékké vált. Az idő, amely mindkettőjük felett eljárt, most itt volt, a maga valóságában, velük együtt ült a padon.

Az asszony elcsendesedett. Nézte az ősz halántékú férfit. Ő most is a fiatal fiút látta benne, akivel együtt ízlelgették a szerelmet. Szerelmüket, amely sosem teljesedhetett be.

Zavartan búcsúzkodtak.

Mindkettőjük lelkében maradt valami üresség. Hiányérzet, melyet semmivel nem tudtak megmagyarázni.

Másnap munkából jövet a férfi a padjuk felé vette az irányt. A beton két tartója a régi volt, a farészeit kicserélték. Ákombákommokkal fújták tele fekete meg vörös festékkel. A bokrok aljában, amit a felületes takarítás vagy a nagy forgalom ott hagyott, használt óvszerek, összegyűrt papírzsibkendők, vékony injekciós tűk heverték. A park szélén lévő bokros rész egyre beljebb nyomult, nem törődve a civilizációs keretekkel.

Nagyon bánta, hogy mégis idejött.

Nehéz lesz, gondolta, újra csak a régi képét látni ennek a parkrésznek.

- De hát minek is – mondta halkan, és továbbindult a hosszú évek óta megszokott, elfogadott valósága felé.

Soha többé nem kíváncszott arra a tájékra.

*

Ült a két ember a padon. Nézték a türkizbe hajló őszi eget, amelyet lassan megpirosítottak a lenyugodni készülő nap sugarai. Homlokukra engedték. Inkább vágyakozva kérték, melengesse meg sűrű ráncaikat. A jól ismert tájra, a hegyekre, erdőkre úgy néztek, mint a hosszú útra indulók a hátrahagyott jószágaikra. Nem szóltak, nem kérdeztek semmit. Ismerték egymás gondolatait.

Szótlanul ültek egymás mellett, mint két összenőtt, görbe tölgy a kaszálatlan hegyi rét lankás szélén. Csak egymás mellett, békében megöregedő emberek tudnak így, nyugodt lélekkel, némán eltölteni hosszú percek, órákat.

A bokrok mögött az úton hangos csoport közeledett. Sötét egyenruhák, zöldek, barnák és feketék mozogtak az árpádsávós zászlók alatt. Jelszavakat kiáltottak ütemesen, kórusban.

Ünnepeltek valamit. Néhányan megálltak, bámulták, többen fej lehajtva, sietősen kerültek ki őket.

Rendőrautó közelített.

Nem várták meg a fejleményeket.

Az asszony vászon táskájába hajtogatta az újságokat. A férfi kezébe csúsztatta keskeny, ráncos kezét, és szótlánul elindultak a kijárat felé. A két öreg nem hallotta a park sóhajtását. A sóhajtást, amelyet túlkopogtak szapora lépteik.



Fehér, hideg...

Fehér, hideg hólepel,
mindent, mindent hó lep el.
Szívek helyén repedt koboz,
szelek csókja koldulást hoz.
Farkas nyáját elterel,
halott árnyak, hólepel...
Észak felől jeges szél fúj,
havat terel, nekilódul,
házak, tetők, halmok között
süvölt, mint egy vásott kölök.
Február van, most nem lehet
gyöngyvirágos, szép kikelet?
Fehér dűnék szaporodnak,
torlaszt emelnek tavasznak,
kabátba kap, melle hideg,
könnyünk csöppje egyre reped,
havat terel, nekilódul,
észak felől rongyos szél fúj...
Fehér, hideg hólepel,
mindent, mindent hó lep el.



Évszakok

Moha-lábnyom lomhán meglapul,
esti hangon susterog az ág,
ködaplanon álldogálva vár,
árnyékára ráhajol az út.

Merre jár a nyár, mi elhagyott?
Fák között az árny susog, nevet,
ősz hajamra száraz ág pereg,
tél a homlokom mögött kopog.

Nem vár rám a nyíló pirkadat,
holnapom talán a ködbe vész,
évek lába hordoz szerteszét,
dér akáca húzza álmomat.



Olvasóimhoz

Verseimhez hosszú út vezet.
Megtalálni sokszor nem lehet
a szavak szalma-halmazában
biztosan a kikívánczót.

Áthatolhat barna gondolat
homlokomon, s pillanat alatt
leütve, rátalálok nyomban
képernyőm vibráló síkjában.

Mire jó a gondolat, a szó,
nem jön érte értő olvasó,
mivel hiányzik a szex, a nyál,
szerelem, a holdvilágos nyár?

Népszerűség vágya nem gyötör,
eltelíthet még az álgyönyör,
ha netán arra vetemednék,
s lennék magam előtt utolsó.

Maradj vélem kedves olvasó,
hűségesen, fegyverhordozó
kedvesem, oldalamba zártan!
(Bocsánat, hogy versem nem hibátlan!)



Tartalomjegyzék

Ajánlás.....	3
Igéző.....	5
Szilánkok.....	6
Májusi villanás.....	7
Elmúlik.....	7
Bolero.....	8
Esti tüskék.....	11
Duna-parti emlék.....	12
Gyerekjátékok.....	13
Kétszínű, halovány nyár.....	16
A férfi illata.....	17
Hajnali némaság.....	19
Őszi hang.....	20
Didergő világ.....	20
Ajándék.....	21
Ölelés.....	24
Anna-bál.....	24
A nő telefonál.....	25
Varjak a kertben.....	28
Gyöngyök.....	28
Éber hajnal.....	29
Anyám (rendhagyó gondolatok).....	30
Ablakok, tükrök, szemek.....	31
December, este.....	32
Februárban.....	32
A telefon veszélyei.....	33
Halvány fények.....	35
Rózsáágba bújó.....	35
Fehér akácvirág.....	36
Éjfél előtt.....	36
Könnyűt éjszakára.....	37
Ifjúkori képekhez.....	40
Augusztusi forróság.....	41
Pillanat.....	42

A szőlő íze.....	42
Limes.....	44
Őszülő.....	45
Álmaimban.....	45
Az eső.....	46
Tovaszállt.....	47
Egymáshoz simulva.....	47
Ne szólj.....	47
Szerelem.....	48
Éjszaka.....	53
Didergő.....	54
Hajnali hóesésben.....	55
Alkonyat.....	55
Ájulás.....	56
Decemberi ég.....	56
A szélhárfa.....	57
Hajnali dallamok.....	61
Nyár végi szonett.....	62
Alkonyat.....	63
Kormos eső.....	63
Gyertyaláng.....	64
Lombja vesztett gallyak közt.....	66
Hajnalsirató.....	67
Padok, árnyak, emlékek.....	68
Fehér, hideg.....	76
Évszakok.....	77
Olvasóimhoz.....	78